

บทนำ

ศาสตร์แห่งการทำนายดวงชะตามีมานานับแต่โบราณกาล
สตรีที่เกิดมาพร้อมกับชะตาหงส์ สวรรค์ได้ลิขิตมาให้เป็นมารดาของแผ่นดิน
ผู้ที่ครอบครองนาง เท่ากับครอบครองบัลลังก์มังกร
ดวงชะตาที่ยิ่งใหญ่ ย่อมต้องอยู่กับผู้ที่แข็งแกร่งทัดเทียมกัน
มิเช่นนั้น ความสมดุลของใต้หล้าจะถูกทำลาย
สงคราม ภัยพิบัติ โรคระบาด ความแตกแยก
กล่าวได้ว่าทั่วทุกหย่อมหญ้า หาได้พบความสงบสุขไม่

ปลายหนักร้อนเป็นสัญญาณบอกว่าฤดูฝนกำลังจะมาเยือน เสียงหวีดหวิว
ของสายลมยามเช้าเคล้าก้านหลิวที่ลู่ลงสู่สายธารา ริมแม่น้ำสายยาวซึ่งผ่าเข้า
กลางเมืองมีศาลาใหญ่ยื่นลงสู่ผืนน้ำมาครั้งหนึ่ง เรียกได้ว่าเป็นสถานที่ชุมนุม
แลกเปลี่ยนความคิด ประชันปัญญาของเหล่านักปราชญ์

“ฤดูฝนปีนี้หน้าหลาก พิษสวนไร่นาล้วนถูกทำลายเสียหาย หากทางการ
ไม่รีบแก้ไขปัญหา เกรงว่าชาวนาชาวไร่ที่เดือดร้อนคงไม่ยอมอยู่เฉย” ปราชญ์เฒ่า
ผู้หนึ่งถอนหายใจพลางลูบไล้หนวดเคราขาวของตนเองไปด้วย

เรื่องของบ้านเมืองอยู่ในมือของนักปกครอง พวกเขาเป็นนักปราชญ์ที่มี
ความรู้มากแต่ไร้หนทางให้คำปรึกษา อุปมามิต่างจากผู้เก่งกาจขาดแหล่งสำแดง

กำลัง¹ วันๆ จึงได้แต่มานั่งพร่ำบ่น ร่ำพึมพำพันกันในตลาดเดียวดาย

ความจริงแหล่งรวมบัณฑิตแห่งนี้มีมาหลายเดือนแล้ว ชาวบ้านต่างรู้เห็นกันโดยทั่ว

บัณฑิตวัยกลางคนที่นั่งเยื้องไปอีกฟากพยกหน้ารับ “เห็นว่าคนรุ่นใหม่ใส่ใจแต่เรื่องศึกสงคราม ไม่สนเรื่องปากท้อง บ้านเมืองจะอยู่ได้ย่อมมาจากรากฐานที่แข็งแกร่ง หากไม่ดูแลใส่ใจจนรากหญ้า แล้วเว้นแคว้นจะมั่นคงได้หรือ” หันไต่หน่อง บรรยายภาพพร่ำบ่นอันเอื่อยเฉื่อยในตลาดก็ถูกเสียงประหลาดหนึ่งดังซัดจิ้งหหวะขึ้นมา

ตุ้ม!

ผู้คนในตลาดต่างหันขวับไปมองที่มาของเสียงโดยพร้อมเพรียงกัน
ช่างไร้มารยาท ไร้การศึกษา บิดามารดาไม่สั่งสอน!

ถ้อยคำด่าทอเชือดเฉือนผ่านแววตา แต่กลับไม่อาจทำให้บัณฑิตน้อยในเครื่องแต่งกายสะอาดสะอ้านสะทกสะท้านได้เพียงนิด

“เฮ้อ ได้ห้ำหั่นนี่... คนกำหนดหรือจะสู้ฟ้าลิขิต” เสียงหวานเล็กที่ชวนให้คิดว่าเป็นสตรีดั่งเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากจิ้มลิ้มสีชมพูสด ขณะที่เจ้าตัวปากกรวดอีกก้อนหนึ่งในมือลงไปในน้ำ

“พละมอันใดของเจ้า”

ร่างเล็กผินหน้าจากสายน้ำที่ไหลเชี่ยวกลับมายังผู้ถาม เจ้าของใบหน้าหวานพริ้มสะอาดสะอ้านดูอายุไม่เกินสิบสี่สิบห้าคลี่ยิ้มกว้างจนตาหยี “ข้าก็พละมไปตามที่พูดนั่นแหละ ผู้อาวุโสอย่าได้ถือสาเลย”

“เจ้า!” คนหนึ่งเคาะพัดชี้หน้าอย่างไม่พอใจ “ที่นั่นต้อนรับแค่วิद्यูชนผู้มีการศึกษา เจ้าเป็นลูกเต้าเหล่าใครถึงได้กล้ามาอวดเบ่งที่นี้ รีบใส่หวกกลับไปเสียประเดี๋ยวจะหาว่าพวกข้ารังแกเด็ก!”

ดวงตากวางของผู้ถูกไล่ตะเพิดกะพริบน้อยๆ ร่างบางเปลี่ยนท่าจากการ

¹ 英雄無用武之地 สำหรับนี้ปรากฏใน จดหมายเหตุสามก๊ก ภาคจ๊กก๊ก ชีวิตประวัติของชงเบ้ง แปลความหมายได้ว่า คนมีความสามารถ แต่ชาติที่จะแสดงออกมาเท่านั้น

นั่งอยู่ที่ระเบียงศาลา มายืนประจันหน้ากับคนทั้งมวล

“ผู้อาวุโสทุกท่าน” ผู้ไม่เอ่ยนามประธานเมื่อไว้เบื้องหน้าด้วยท่าทีนอบน้อม และอ่อนช้อยกว่าเดิม “เรื่องน้ำหลากน้ำท่วมเพิ่งจะไปเมื่อสองวันก่อนโดยไม่มีผู้ใดทันได้เตรียมตัว พวกท่านรีบด่วนตัดสินใจอื่นเยี่ยงนี้มีชีวิตชีวาของคนใจกว้างหรือท่านมีคณรัฐจักรบริหารการอยู่ข้างใน ถึงกล้ากล่าวหาว่าเรื่องนี้ถูกผู้ที่อยู่เบื้องสูงละเลย ไม่กลัวหัวจะขาดกันหรือ”

ครั้นเจ้าคนอ่อนวัยกล่าวถึงเรื่องเบื้องสูง สีหน้าของเหล่าคนเฒ่าต่างก็เปลี่ยนไปทันควัน

ฮ่องเต้พระองค์ใหม่เพิ่งขึ้นเสวยราชสมบัติไปเมื่อปีก่อน เป็นธรรมดาที่ผู้คนทั่วไปจะยังไม่ค่อยรู้จักนิสัยใจคอ

ด้วยเหตุนี้ใครบ้างจะกล้าเสี่ยงกับข้อหา ‘ลบหลู่เบื้องสูง’

“เจ้า...” ผู้เฒ่าเคราะห์ยาวส่งเสียงฮึดฮัด “เจ้ามันก็แค่เด็กที่คิดเองเออเอง ข้าเพียงเป็นห่วงเรื่องความเป็นอยู่ของชาวนา เจ้าอายุแค่นี้จะไปรู้เรื่องอันใด!”

“ท่านผู้อาวุโสกล่าวได้ถูกต้อง ข้ายังเด็กนัก จะไปรู้เรื่องอันใด” คนอายุน้อยกล่าวพลางพยักหน้าหงิกๆ การแสดงออกว่าเห็นด้วยส่งผลให้บัณฑิตทั้งหลายขมวดคิ้วงงวยมากกว่าเดิม

เจ้าเด็กบ้านี้จะมาไม่ไหนกันแน่...

“ข้าถือเป็นเด็กรุ่นใหม่ที่ได้รับประสบการณ์ โฉนเลยจะไปสู้ผู้ที่อาบน้ำร้อนมาก่อนอย่างพวกท่าน บ้านเมืองนี้มีผู้รอบรู้มากมาย แต่ไม่เคยมีสักคราที่ทางการและพวกท่านจะมีโอกาสได้หารือ พวกท่านคิดว่า... สาเหตุมาจากอะไร” หนุ่มน้อยหน้ามนถามพลางไล่สายตามองพวกเขาตาแป๋ว ครั้นเห็นกลุ่มบัณฑิตเริ่มมองหน้ากัน เจ้าตัวก็เอามือโพล่หลัง บ่นพึมพำต่อ

“อ้อ... ที่แท้แม้กระทั่งเหล่าผู้รู้ศาสตร์รัฐดำรา เรื่องความเป็นอยู่ปากท้องของตนเองก็เป็นเรื่องสำคัญเช่นกัน”

ครานี้ผู้ที่ร้อนตัวถึงกับหน้าแดงกันถ้วนหน้า

“สามทวนัก! อย่ามาพูดจาปั่นน้ำเป็นตัว”

“ใช่! ไม่เคยมีเรื่องพรรคินั้นเสียหน่อย!”

“พวกเราเป็นนักปราชญ์ ในเมื่อมีความรู้ติดตัว มีหรือจะไม่ช่วยคนที่

เดือดร้อน”

“หือ...” ผู้ฟังลากเสียงยาว มุมปากยกยิ้มนิดๆ “หมายความว่าสำหรับพวกท่านแล้ว เรื่องคุณธรรมย่อมมาก่อนเรื่องปากท้องของพวกท่านเองใช่หรือไม?”

ในเมื่ออีกฝ่ายไปรยทางมาเช่นนี้ หากพวกเขาไม่ยอมรับก็เท่ากับเสียหน้าครั้งใหญ่ เหล่าบุรุษหลายช่วงวัยต่างยี้ดอก ตอบประสานเป็นเสียงเดียวกัน

“แน่นอน!”

“เลื่อมใส เลื่อมใส เด็กเมือวานชื่นชนข้าเลื่อมใสพวกท่านยิ่งนัก” เจ้าของเสียงหวานค้อมศีรษะน้อยๆ เพื่อซ่อนรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของตนเอง “พี่ชายท่านนั้นไ้ไ้ยินแล้วใช่หรือไม? ท่านผู้อาวุโสเหล่านี้ต่างรับปากแล้วว่าช่วยโดยไม่คิดค่าตอบแทน!”

หือ?

คนรุ่นเก่าเห็นหนุ่มน้อยหน้ามั้นหันไปตะโกนพูดกับผู้ที่อยู่ด้านนอก ก็รีบหันขวับไปมองโดยพร้อมเพรียงกัน

นั่นมัน...

แม้ดวงตาหลายคู่จะเริ่มฝ้าฟางเพราะวัยที่โรยรา ทว่าด้วยระยะเยใกล้ ประกอบกับชุดโดดเด่นที่อีกฝ่ายสวม ต่อให้ผู้มองตาบอดสีก็ยอมมองออก

“ทะ...ทำความเคารพท่านเจ้าเมือง”

ผู้ที่มาใหม่คือชายหนุ่มวัยสามสิบต้นๆ สีหน้าเคร่งขรึม ด้านหลังมีทหารจากทางการติดตามมาอีกสิบนาย

ต่อให้จำนวนบัณฑิตในศาลาจะมากกว่า ทว่าเนื่องจากศาลาแห่งนี้คร่อมอยู่บนผืนน้ำถึงกึ่งหนึ่ง ทหารเพียงเท่านั้นก็มากพอที่จะปิดล้อมทางออกที่เหลือไว้ได้ทั้งหมด

เหล่าผู้มารวมตัวกันในศาลาต่างมีสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก ก่อนหน้านี้เชื่อว่าจะไม่มีคนของทางการมาเรียนเชิญหรือขอความช่วยเหลือ แต่เพราะผู้มีชื่อเสียงมากวิชาเหล่านี้ต่างเรียกค่าตอบแทนสูงลิ่ว ดังนั้นพวกขุนนางข้าราชการทั้งหลายจึงได้รับคำสั่งจากองค์เหนือหัวไม่ให้ข้องเกี่ยวกับพวกเขาอีก

แน่นอนว่าเรื่องนี้ย่อมทำให้สมาคมนักปราชญ์และบัณฑิตต่างไม่พึงพอใจ ถึงขั้นร่วมมือกันปล่อยข่าวลือมเสียให้แก่ราชวงศ์ จึงปลุมนัดประชุมกันพร่ำบ่น

ในที่สาธารณะ จนชาวบ้านต่างลือกันทั่วว่าราชสำนักไม่เห็นหัวเหล่าบัณฑิต ไม่ให้เกียรติผู้รู้ที่น่าเลื่อมใส

พร่ำบ่นแต่ปัญหา... ทว่าไม่เคยเสนอแนวทางแก้ไข

เรื่องนี้... สร้างความเสื่อมเสียให้แก่แว่นแคว้นไม่น้อยเลยทีเดียว

เหล่าผู้ก่อเรื่องซึ่งยืนอยู่ในศาลาต่างรู้ความผิดของตนเองดี ด้วยเหตุนี้ จึงพากันยืนนิ่งราวกับร่างกลายเป็นหิน จะมีก็แต่หนุ่มน้อยหน้าม่านที่เดินฝ่าฝูงชน ออกนอกศาลาไปอย่างสง่าผ่าเผย

ผู้เป็นเจ้าของไม่รอช้า เดินตรงเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าร่างเล็ก ประสานมือค้ำบั้นพร้อมกับการกล่าวคำขอบคุณ “ขอบคุณ ท่านหญิงมู่”

บัณฑิตเหล่านั้นต่อให้ก่อเรื่องวุ่นวายแต่ก็มีศักดิ์ศรีมากพอที่จะรักษาสัจจะต่อไปนี้ทางการจะได้รับความร่วมมือที่ดีกว่าเมื่อก่อนอย่างแน่นอน

ด้านผู้ยืนอยู่ใกล้พอที่จะได้ยินสรรพนามเรียกขานต่างอ้าปากค้าง

เจ้าเด็กปากกล้าผู้นี้เป็นถึงท่านหญิงเซียววี!

พวกเขาพยายามหลอกตัวเองว่าคงหูผาด จนกระทั่งทหารที่รายล้อมอยู่ด้านนอกประสานเสียงกันกึกก้อง

“ทำความเคารพท่านหญิงมู่!”

วันนี้มู่เพยเหลียนอารมณ์ดีเป็นพิเศษ บุตรสาวคนโตของท่านอ๋องมู่ยกยิ้มซุกซน ก่อนจะหันไปโบกมือให้ผู้ที่อยู่ในศาลาเป็นการส่งท้าย

“ขอบคุณผู้อาวุโสทุกท่านที่พร้อมใจกันสร้างประโยชน์ให้แก่บ้านเมือง ข้ามู่เพยเหลียน ขอใช้ชื่อตนเองเป็นประกัน เรื่องนี้จะต้องถึงหูของเบื้องสูงอย่างแน่นอน”

แทนที่คนฟังจะซาบซึ้ง ผลที่ได้กลับตรงกันข้าม เมื่อพวกเขาต่างหน้าซีดกันเป็นแถบ

‘เรื่องนี้’ ที่ว่า... นี่นางหมายถึงเรื่องใดกัน!

หนึ่ง

ชะตานางหงส์

ช่วงเวลาพลบค่ำเหล่านี้กษานเสียงร้องเรียกครอบครัวให้โม่บินกลับรัง

แม้ท่านหญิงน้อยจะรักสนุกและแอบหนีออกไปเที่ยวนอกจวนอยู่เป็นประจำ แต่ไม่เคยสักครั้งไหนจะพลาดเวลาकिनมือคำร่วมกับบิดามารดาและน้องๆ
ทว่า... บรรยากาศภายในจวนอ่องยามนี้แปลกพิลึก

มู่เพยเหลียนคิดพลางเข็ดหน้าขึ้น จมูกทรงหยดน้ำสวยส่งเสียงฟุดฟิด
เพื่อสูดหากกลิ่นหอมของอาหาร

‘ไม่มีกลิ่น’

ผู้ใช้วิชาตัวเบากระโดดข้ามกำแพงลงมาเล็กคิ้วจมนงสย ก่อนที่โสต
ประสาทอันฉับไวจะสัมผัสได้ถึงกลุ่มคนจำนวนหนึ่งซึ่งกำลังเดินใกล้เข้ามา

เด็กสาวในวัยซุกซนมองซ้ายแลขวา ครั้นไม่เห็นที่ซ่อนก็กระโดดขึ้นไป
หมอบอยู่บนกำแพงตามเดิม

วันนี้บิดากำชับว่าไม่ให้นางออกไปข้างนอก ขึ้นถูกจับได้คงโดนตำหนิ ทั้ง
ยังทำให้บิดากังวลใจอีกด้วย

“หลีกกง ข้าขอส่งท่านแค่นี้”

โบหูของมู่เพยเหลียนกระดิกเล็กน้อย เสียงนั้นย่อมเป็นของบิดาไม่
ผิดเพี้ยน

ไม่เคยรู้มาก่อนว่าวันนี้จะมีแขกมาเยือนที่จวนอ่อง มิหนำซ้ำยังเป็นถึงข้า

รับใช้คนสนิทของฮ่องเต้

มู่เพยเหลียนซึกสังหรณ์ใจไม่ตี ทุกครั้งที่คนจากวังหลวงเดินทางมาเยี่ยมเยียน นางก็มักถูกบิดามารดากักตัวมิให้ออกมาพบหน้าสักครั้ง

ความจริงนางรู้สาเหตุว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น แต่ถึงอย่างไรก็ยังหวังว่าสักวันหนึ่งบิดามารดาจะเห็นว่านางโตพอ และพุดคุยปัญหาเรื่องนี้กับนางตรงๆ ได้เสียที

“ขอบพระทัย ท่านอ๋อง” หลีจวงโค้งกายคารวะผู้มีศักดิ์สูงกว่าเขาอยู่หลายชั้น “น่าเสียดายนักที่วันนี้บ่าวไม่มีโอกาสได้พบหน้าท่านหญิงเพื่อส่งมอบของขวัญด้วยตนเอง”

“ก็แค่ของขวัญ ท่านไม่เห็นต้องจริงจังถึงเพียงนั้น” มู่หลังเหวินกล่าวเสียงขรึม

“จริงด้วยฯ” คู่สนทนาเอ่ยพลางยกชายแขนเสื้อขึ้นมาซับเหงื่อบนหน้าผาก แม้จะถูกกีดกันมากเพียงใด แต่ชั้นที่ผู้รักตัวกลัวตายเยี่ยงเขาก็ต้องตั้งใจทำตามหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่

ปีนี้ท่านหญิงมู่เพยเหลียนอายุสิบสี่ปีแล้ว สมควรอย่างยิ่งที่จะถวายตัวเข้าวังเสียที

ด้วยบรรดาศักดิ์ ประกอบกับคำทำนายที่มีไว้ตั้งแต่แรกเกิด ท่านหญิงไม่จำเป็นต้องผ่านขั้นตอนการคัดเลือกใดๆ ก็จะมีเกี่ยวแปดคนหามมารับ ทั้งยังได้รับตำแหน่งของเธอ เป็นมารดาของแผ่นดิน อยู่ได้เพียงคนผู้หนึ่งแต่อยู่เหนือคนทั้งมวล

นี่ถือเป็นเกียรติยศสูงสุดของสตรีที่ไม่รู้ว่าต้องทำบุญสร้างบารมีมากี่ชาติ ถึงจะได้รับ เขาเองก็ไม่เข้าใจเช่นกันว่าไยท่านอ๋องกับพระชายาจึงยังไม่พอพระทัยเอาแต่บ่ายเบี่ยงไม่ยอมรับเรื่องการถวายตัวทำเดี๋ยวนั้น

เรื่องนี้ยึดเยื่อมาตั้งแต่สมัยฮ่องเต้องค์ปัจจุบันยังรับตำแหน่งเป็นรัชทายาท จวบจนกระทั่งบัดนี้รับตำแหน่งเป็นโอรสสวรรค์ได้หนึ่งปีก็ยังไม่มีของเฮาข้างพระราชกราย

ชินป่ล่อยให้เป็นที่เช่นนี้ต่อไป... ย่อมกระทบต่อความมั่นคงของแว่นแคว้น

“ท่านอ๋อง มิใช่ว่าบ่าวไม่ทราบถึงความรักที่ทรงมีให้ท่านหญิง แต่ท่านหญิง

มีชะตาทางสรี อย่างไม่รู้จักวันหนึ่งก็ต้องเป็นสองเฮา กลายเป็นพระมารดาของแผ่นดิน...”

“สรรพลึงล้วนไม่แน่นอน คำทำนายก็มาจากปากของมนุษย์ หาใช่เทพเซียนที่ไหน”

หลี่จวงเหวี่ยงแหวกหนักกว่าเดิม “ท่านอ๋อง อย่าทรงทำให้ฮ่องเต้ลำบาก พระทัยเลยพะยะค่ะ”

“ข้าจำเป็นต้องสนใจด้วยรี ว่าเขาจะลำบากใจหรือไม่ลำบากใจ”

น้ำเสียงที่กล่าวออกมาเปี่ยมด้วยบารมีอันน่าหวาดหวั่น หลี่จวงอยู่กับฮ่องเต้ทุกวัน ยังไม่รู้สึกกลัวหรืออึดอัดใจเท่าการเผชิญหน้ากับมู่หลิงเหวิน อดีตแม่ทัพใหญ่ซึ่งกราศึกในสนามรบเพื่อแคว้นเยว่มานานกว่าครึ่งชีวิต

“บ่าวจะกราบทูลให้ท่านอีกแค่หนึ่งเดี๋ยวเท่านั้น แต่จะได้หรือไม่ได้ ฝ่าบาทจะเป็นผู้ตัดสินพระทัยเอง งานเลี้ยงครั้งนี้เป็นงานใหญ่... ฝ่าบาททรงกำชับให้เปิดตัวท่านหญิงอย่างสมพระเกียรติ” ชั้นที่วัยกลางคนกล่าวพลางถอนหายใจน้อยๆ “บ่าวขอบังอาจแนะนำว่า อย่าทรงตั้งอริ้นักเลยพะยะค่ะ”

มู่เพยเหลียนซึ่งแอบฟังอยู่เงียบๆ แม้ปากจนกลายเป็นเส้นตรง แม้จะเป็นความทรงจำในวัยเยาว์ แต่นางก็จำได้อย่างแม่นยำว่าฮ่องเต้ซึ่งอายุมากกว่านางเป็นสิบๆ ปีมองนางด้วยสายพระเนตรเช่นไร

ทรงมองนาง... เหมือนกำลังตีราคาสินค้าชิ้นหนึ่ง!

บิดาของนางเกลียดชังหน้าฮ่องเต้ผู้นั้น

มารดาของนางเองก็เกลียดชังหน้าฮ่องเต้ผู้นั้น

ทั้งนางและท่านลุงทรงเสียล้วนเกลียดชังหน้าฮ่องเต้ผู้นั้น

มู่เพยเหลียนขีดหน้าขึ้นอย่างหงุดหงิด นัยน์ตาขุนมัวไม่ชอบใจอย่างยิ่ง

เพียงเพราะนางเกิดมา มีชะตาทางสรี คนรอบกายก็คิดจะจับนางขึ้นเชียง ส่งเข้าวังหลังเหมือนหมูหันจานหนึ่ง!

นางครุ่นคิดอย่างใจลอย ด้วยเหตุนี้จึงไม่ทันสังเกตเห็นว่าบิดาได้ส่งแขกออกจากจวนไปเรียบร้อยแล้ว

“เหลียนเอ๋อร์”

ผู้ถูกเรียกสะดุ้งโหยง ครั้นประสาธน์สายตากับมู่หลิงเหวินผู้เป็นบิดาก็ปลัน

หัวเราะแห้ง

“แหะๆ ท่านพ่อของข้า”

“โง่จึงไปเกาะอยู่บนกำแพง ไม่ลงมาบนพื้น” ชายวัยกลางคนเอ่ยถามเสียงขมิ้ม แม้อายุจะล่วงเลยวัยหนุ่มมานาน ทว่าอดีตแม่ทัพผู้เกรียงไกรกลับมีกลิ่นอายดุติ่นน่าเกรงขาม รูปร่างกำยำล่ำสันแข็งแรง ทะนงองอาจ เปี่ยมด้วยบารมีที่มีไซ้ใครนึกอยากจะมีก็ได้

มุ่งเพยเหลียนภาคภูมิใจในตัวบิดาเสมอ บิดาของนางเก่งกล้าสามารถ ถูกยกย่องให้เป็นวีรบุรุษของแผ่นดิน

มีหน้าที่บิดาของนางยังรักเดียวใจเดียว ตลอดเวลาที่ผ่านมามีเพียงมารดา แม้จะมีสตรีมากหน้าหลายตาเสนอนตัว หรือกระทั่งองค์เหนือหัวเป็นผู้พระราชทานให้ บิดาก็จะปฏิเสธอย่างหนักแน่นทุกครั้ง

เนื่องจากมีบิดามารดาเป็นแบบอย่าง นางจึงปรารถนาจะครองคู่กับบุรุษที่มีเพียงรักเดียว ดังนั้นต่อให้อีกฝ่ายจะเป็นโอรสสวรรค์ซึ่งมีอำนาจสูงสุดในแว่นแคว้น นางก็จะไม่แบ่งปันของของตนเองร่วมกับผู้อื่นโดยเด็ดขาด!

สตรีในชุดแต่งกายของบุรุษกระโดดลงจากกำแพงแล้วตอบเสียงใส

“พอดีเหลียนเออร์เห็นท่านพ่อมีแขกจึงไม่อยากเข้ามาบวกรวน” นางก้มหน้าเพื่อซ่อนรอยยิ้มแสนทะเล้น

มุ่งหลังเหวินรู้จักบุตรสาวมาตั้งแต่เกิด มีหรือจะไม่รู้ว่าอีกฝ่ายติดนิสัยนี้มาจากผู้ใด

ภรรยาของเขา... เหลอชิง นางมีสหายเป็นปีศาจจึงจอกเก้าหาง

เรื่องนี้มีเพียงเขากับคนใกล้ชิดเท่านั้นที่รู้ และด้วยความที่มุ่งเพยเหลียนเป็นบุตรสาวคนแรก เจ้าปีศาจตนนั้นก็เหมือนได้ของเล่นชิ้นใหม่ มันมักหาเวลาเข้ามาสูงสิงกับเลือดเนื้อเชื้อไขของเขา ปลุกฝังพฤติกรรมที่ไม่ดีให้แก่นาง

มุ่งหลังเหวินรักบุตรสาว ทั้งยังเกรงใจภรรยา ด้วยเหตุนี้จึงต้องยับยั้งจิตใจไม่ให้ดาบปราบปีศาจซึ่งเป็นมรดกตกทอดประจำตระกูลมาไล่ฟันพวงหางมันจนขาดวิน

ล่วงเลยมาหลายปี สรรพสิ่งในโลกล้วนไม่จีรัง บัดนี้สังขารของเขาโรยราลงทุกวัน ผิดกับปีศาจจิ้งจอกตนนั้นที่ยังคงรูปร่างของชายหนุ่มวัยยี่สิบต้นๆ ไว้

ไม่เปลี่ยนแปลง

“เจ้าแอบออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกมาอีกแล้วใช่หรือไม่” บิดาหรีตตามองชุดที่นางสวม มันใช่ชุดของสตรีเสียบที่ไหน

“ลูก... มีเหตุให้ต้องไปช่วยเหลือนานเจ้าเมือง” บุตรสาวตอบอ้อมอ้อม แม้จะเป็นการยื่นมือเข้าไปยุ่งโดยที่นานเจ้าเมืองไม่ได้ขอความช่วยเหลือโดยตรง ทว่าบทสรุปก็ถือว่านางได้ช่วยเหลืออีกฝ่าย ดังนั้นจึงไม่ถือว่าเป็นการโกหก

นานหลงทรงเสียดายเคยกกล่าวไว้ ต่อให้เจตนาแรกเริ่มเดิมทีจะไม่ดี แต่ถ้าผลออกมาดีก็ถือว่าใช้ได้

“อ้อ” นานอ่องเลิกพระชนง “เพิ่งรู้ว่าท่านเจ้าเมืองคนปัจจุบันจะไร้สามารถถึงเพียงนี้”

“ท่านพ่อ... มันไม่ใช่แบบนี้สักหน่อยเพคะ”

“เจ้าไปรู้จักเจ้าเมืองมาตั้งแต่เมื่อไร”

“มิตรภาพไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องของเวลา” มู่เพยเหลียนกระแอมไอพลางปรีเข้าไปเกาะแขนบิดาอย่างอดอ้อน “ท่านพ่อ ลูกหิวข้าว เราไม่ได้กินข้าวด้วยกันนานแล้ว เย็นนี้ท่านจะอยู่กินข้าวกับลูกและน้องๆ ใช่หรือไม่”

มู่เพยเหลียนเพิ่งอายุสิบสี่ แต่ก่อนหน้านั้นเหอชิง มารดาของนางจะมีนิสัยเป็นผู้ใหญ่ตั้งแต่เยาว์วัย แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่ามารดา กับบุตรจะต้องเหมือนกัน

เย็นวันนั้นพระชายาไม่ได้กลับมาเสวยมื้อค่ำที่จวนอ่องเพราะติดงานด่วนที่โรงหม้อ

มู่หลิ่งเหวินถอนหายใจยาว ยกมือลูบไล้เรือนผมนุ่มลื่นอย่างเอ็นดูรักใคร่ ทว่าแววดตาที่มักจะทอดมองมาอย่างอบอุ่นกลับเต็มไปด้วยความกังวล

เขากำลังคิดถึงอนาคตของมู่เพยเหลียน...

“อ้อ วันนั้นพ่อจะอยู่กินข้าวเป็นเพื่อนพวกเจ้า”

มู่เพยเหลียนได้ยินเช่นนั้นก็ยิ้มกว้างจนตาหยี เกาะติดบิดาไม่ยอมห่างตลอดยามร่วมโต๊ะอาหาร กระทั่งล่วงผ่านยามชวิ² จึงได้กลับไปอาบน้ำและพาน้องๆ เข้านอน

พวกนางพี่น้องมีกันทั้งหมดสี่คน นางเป็นพี่สาวคนโต ส่วนที่เหลือเป็นชาย

น้องรอง มู่ซีหยาง อายุสิบขวบ

น้องสาม มู่ซีจ้าว อายุห้าขวบ และคนเล็กสุด มู่ซีชิว อายุสี่ขวบ

เนื่องจากนางชอบออกไปท่องเที่ยวข้างนอกกับหญิงเสี้ย ปีศาจจึงจ้องเก้าทางซึ่งเป็นสหายของมารดา ไม่ก็ติดตามมารดาเดินทางไปต่างแคว้นเพื่อตระเวนช่วยเหลือรักษาผู้คน น้องชายทั้งสามคนจึงค่อนข้างสนิทสนมกันมากกว่า แต่มู่เพยเหลียนรู้ดีว่าลึกๆ แล้วพวกเขาก็เป็นห่วงนาง บางครั้งเวลานางออกไปเที่ยวเล่นจนเลยเวลาอาหารเย็นแล้วถูกบิดาลงโทษไม่ให้กินข้าว พวกเขาก็มักจะแอบแบ่งอาหารที่เหลือมารวมๆ กันไว้ให้นางล่องหน้า ไม่ปล่อยให้นางหิวโหย

แสงจากเทียนไขภายในห้องนอนทอแสงริบหรี่ มู่เพยเหลียนนั่งเอนกาย

บนเตียงยาริมหน้าต่าง เท้าแขนมองพระจันทร์บนผืนฟ้าอย่างเหม่อลอย

สุดท้าย... วันนี้นางก็ไม่ได้คุยเรื่องนั้นกับบิดาอยู่ดี

“พี่ใหญ่”

เสียงเล็กแหลมที่ยังไม่แตกหนุ่มเรียกเบาๆ จากทางด้านหลัง ครั้นมู่เพยเหลียนหันหลังกลับไปก็เห็นมู่ซีหยางนั่งอยู่ปลายเตียง ดวงตาสีน้ำหมึกไร้เค้าความง่วง ผิดกับน้องชายอีกสองคนที่หลับสนิท มู่ซีจ้าวเอาหน้าซุกเข้าที่ท้องของมู่ซีชิว ซ้ำเป็นภาพที่น่ารักน่าเอ็นดู

“ไม่ง่วง?” เด็กสาวเอ่ยถาม

ผู้เป็นน้องชายพยักหน้า พอนางกวักมือก็รีบเดินเข้ามาหันทัดวงนั่งข้างๆ เท้าแขนมองผืนฟ้าร่วมกัน

“เจ้ามีสิ่งใดอยากพูดกับข้าหรือไม่ ปกติเจ้าชอบนอนเป็นชีวิตจิตใจใจมิใช่หรือ”

มู่ซีหยางย่นจมูกเมื่อถูกพี่สาวเอ่ยกระเซ้า ครั้นจะร้องโวยวาย อีกฝ่ายก็

² ยามชวี คือเวลาตั้งแต่ 19.00 น. - 20.59 น.

รีบเอามือมาปิดปากเขาเอาไว้

“ฮู้!” นางพยักพยับไปทางเด็กน้อยสองคนที่นอนหลับอยู่ “ถ้าพวกเขาตื่นมาแล้วจะหลับยาก ข้าร้องเพลงกล่อมจนคอแห้งไปหมด”

คราวนี้ผู้ที่อายุน้อยกว่าพยักหน้าอย่างเข้าใจ เบียดร่างอวบนุ่มนิ่มมาชิดนางแล้วกระซิบเสียงเบา “ข้ามีคำถาม”

“อ้อ ถามมาได้”

“ท่านจะเป็นสองเฮาจริงหรือ”

มู่เพยเหลียนชะงัก หันขวับมามองเด็กชายวัยสิบขวบอย่างไม่อยากเชื่อ “เจ้ารู้เรื่องนี้ด้วยหรือ”

“ข้าไปเรียนกับอาจารย์ในวังหลวง บุตรขุนนางคนอื่นต่างก็พูดถึงเรื่องนั้กันทั้งนั้น ทั้งยังยึดเยียดขนมให้ข้าเอากลับมาให้ท่านอีก” มูชีหยางเล่าไปหน้าบึ้งไป

“ขนมรี?” เด็กสาวถามเสียงสูง พอเห็นสายตาก็ฝ่ายล่อแลกก็เอามือหยิกแก้มยู้ๆ นั่นทันที “เสียวหยาง หากเรื่องที่เจ้าพูดเป็นความจริง ไยข้าจึงไม่เห็นขนมที่เจ้าว่านั่นเลยเล่า”

“อะ... ข้า” ผู้เป็นน้องชายเหวี่ยงแตกพลั๊ก “ข้ากลัวว่าในขนมอาจจะมียาพิษก็เลยซิมดูให้แล้ว!”

“ແหม ฉลาดนักนะน้องชายข้า” มู่เพยเหลียนดึงแก้มยู้ของคนโกหกอย่างมันเขี้ยว “เจ้าตะกะตะกลาม กินไม่เลือกเช่นนี้ ต่อไปกายภาคหน้า คนที่จะตายเพราะยาพิษย่อมไม่ใช่ข้า แต่จะเป็นเจ้าเสียมากกว่า”

“โอ๊ย!” มูชีหยางร้องลั่นเมื่อแก้มของเขาถูกอีกฝ่ายดึงยึดแล้วปล่อยออก ต่อมาดวงตาก็เหลือกโตเมื่อตระหนักได้ว่าตนเองส่งเสียงดัง พอหันกลับไปยังเตียงนอนแล้วเห็นน้องชายสองคนพลิกตัวก็เผยสีหน้าโล่งอก

“ฟู...”

ทายาทสกุลมู่ถอนหายใจออกมาพร้อมกัน พอรู้ตัวก็หันมองหน้า ตามด้วยเสียงหัวเราะคิกคักอย่างซุกซน

“ข้าไม่อยากเป็นสองเฮาหรอก” มู่เพยเหลียนตอบไปตามตรง “ข้ามีความฝันอื่น ข้าอยากเดินทางไปทั่วดินแดน ท่องเที่ยวในยุทธภพ”

“ถ้าไม่อยากเป็นก็ไม่ต้องเป็นสิ”

ผู้เป็นพี่สาวฟังแล้วได้แต่ส่ายหน้า “เลี้ยวหาง ทุกอย่างในโลกมันไม่
ง่ายตายเข่นนั้นเสมอไปหรอก”

นี่เป็นราชโองการของฮ่องเต้องค์ก่อน หากนางปฎิเสธ ไม่เพียงแต่ตัวเอง
ที่จะเดือดร้อน ครอบครัวและตระกูลก็จะพลอยได้รับความเดือดร้อนไปด้วย

ถึงแม้บิดากับมารดาจะไม่เคยพูด แต่มู่เพยเหลียนก็ทราบดีว่าโทษของการ
ขัดราชโองการ... ร้ายที่สุดอาจถึงโทษประหาร เมฆที่สุดอาจเป็นการถอดยศศักดิ์
กลายเป็นสามัญชน

ไม่ว่าจะเป็นโทษแบบใด นางก็ไม่อยากให้ตนเองกลายเป็นต้นเหตุทำให้
คนที่รักต้องเดือดร้อน

...หว่ากรเข้าไประหว่างงอนอย่างไม่เต็มใจ คงไม่ต่างจากตกรนททั้งเป็น
มู่ซีหยางเห็นพี่สาวซึ่งมักจะมีสีหน้าร่าเริงแจ่มใสดูเซื่องซึมก็เริ่มเป็นห่วง
เคลื่อนไหวอวบมากุมมือของอีกฝ่ายแล้วออกแรงบีบเบาๆ

“พี่ใหญ่ ต่อให้คำทำนายนั้นจะเป็นจริง ก็ไม่ได้หมายความว่าท่านต้องแต่ง
กับฮ่องเต้องค์นี้นี่นา ได้หล้านี้ออกกว้างใหญ่ ท่านอาจจะถูกลิขิตให้เป็นฮ่องเฮา
ของฮ่องเต้ที่ต่างแดนก็ได้ แต่ว่า... ข้าไม่อยากให้ท่านแต่งงานไปอยู่ไกลๆ เลย
หากไม่มีคนปกป้องท่านจะอย่างไร” เขากล่าวพลางขมวดคิ้วยุ่งยาก “แต่ถ้าท่าน
อยู่ที่นี้ ท่านก็ต้องแต่งให้ฮ่องเต้ อายุของฮ่องเต้พอๆ กับท่านแม่... สนมคนอื่นก็
อายุมากกว่าท่านทั้งนั้น พี่ใหญ่ ท่านต้องถูกรังแกแน่”

มู่เพยเหลียนฟังแล้วหัวเราะหึๆ เอามือโยกศีรษะของคนที่ถูกพาล่ามยาว
เหยียด “ข้านะหรือจะปล่อยให้ผู้อื่นรังแก แต่ว่า... ที่เจ้าพูดมาก็ไม่ใช่ไร้เหตุผล”

มู่ซีหยางผงกศีรษะขึ้นสบตาพี่สาว “ท่านหมายถึงเรื่องไหน”

“เรื่องทีบอกว่าคุณอาจถูกลิขิตให้เป็นฮ่องเฮาของฮ่องเต้ต่างแดน” นางกล่าว
ยิ้มๆ “แต่ต่อให้เป็นเช่นนั้นจริง ข้าก็คงทำอันใดไม่ได้ ฮ่องเต้ตั้งต้นจะแต่งกับข้า
ตั้งแต่ข้าเพิ่งลืมตาดูโลก ผ่านมาหลายสิบปีแล้วยังไม่ล้มเลิกความคิด...”

“เหลียนเอ๋อร์ของข้า”

ถ้อยคำสนทนาของสองพี่น้องซังกลงเมื่อเสียงทุ้มนุ่มนวลดังเรียกขึ้นจาก
ด้านนอก

ร่างของจิ้งจอกตัวใหญ่เท่าหมาป่ายืนตระหง่านอยู่กลางลานกว้าง แสงจากจันทร์ทำให้ขนสีขาวยเปล่งประกายโดดเด่น สายลมพัดโชยกลิ่นหอมประหลาดเข้ามาถึงด้านในห้องนอน

ดวงตาของสองพี่น้องเบิกกว้างอย่างตื่นตะลึงยนิติ ตะโกนเรียกอีกฝ่ายออกมาพร้อมกัน

“ท่านลุงทรงเสี๋ย!”

เสียงหัวเราะไพเราะดุจระฆังแก้วขานรับ ดวงตาสีเงินสะท้อนภาพมู่เพย-เหยียนซึ่งตั้งท่ากระโดดออกมาทางหน้าต่าง ถือเป็นกิริยาที่สตรีชนชั้นสูงไม่พึงกระทำ ทว่าปีศาจจิ้งจอกเก้าหางหาได้สนใจเรื่องนี้ไม่ มีหน้าซ้ำพวงหางนุ่มฟูยังสะบัดไปมาอย่างชอบใจอีกต่างหาก

มู่เพยเหยียนใช้วิชาตัวเบาตีลังกาทิ้งตัวลงตรงหน้าทรงเสี๋ย เอ่ยถามเสียงตื่นตะลึง “ท่านลุงทรงเสี๋ยกลับมาตั้งแต่เมื่อไร”

“ข้าก็อยู่แถวนี้ แค่นี้ก็เห็นหน้ามนุษย์หน้าเหม็นแฉะมู่” ใบหูทรงสามเหลี่ยมของสัตว์ร่างใหญ่กระดิกนิดๆ เมื่อได้ยินเสียงพี่ทำใจกล้าเข้ามา

เป็นมูซีหยางซึ่งมาถึงได้ซักว่า เนื่องจากเสี๋ยเวลาเดินออกจากห้อง ผ่านประตูอยู่หลายชั้นกว่าจะมาถึงลานกว้างด้านหลังจวน

“ข้า แหะๆ...” มูซีหยางไม่ขึ้นชอบการออกกำลังกายและไม่มีอารมณ์ใจเกี่ยวกับการรำเรียนวรยุทธ์ แค่นั่งไปเดินมาก็ทำให้หอบแฮกๆ อย่างน่าสงสาร

มู่เพยเหยียนยกมือเท้าสะเอว “ท่านลุงทรงเสี๋ย ลืมไปแล้วหรือว่าข้าเองก็แฉะมู่เหมือนกัน”

“ไม่เหมือนกัน”

“ไม่เหมือนอย่างไร”

“เจ้าคือเหยียนเออร์ของข้า ส่วนนี่ก็หยางเออร์ อีกสองคนในห้องคือจ้าวเออร์กับชิวเออร์ คนหน้าเหม็นแฉะมู่ในจวนอ่องมีเพียงคนเดียวเท่านั้น”

เด็กสาวฟังแล้วได้แต่ส่ายหน้าอย่างระอา หลายปีผ่านไปผ่านพ้น ปีศาจจิ้งจอกซึ่งเป็นสหายกับมารดาที่ยังคงไม่เปิดใจยอมรับบิดาของนาง เช่นเดียวกับเจ้าของจวนอ่องที่ยังคงตั้งหน้าตั้งตาเป็นปรปักษ์กับปีศาจตนนี้ทุกครั้งที่พบหน้า

ทั้งสองเปรียบเสมือนน้ำกับไฟ เจอกันที่ไรมีแต่จะปะทะ ต่างฝ่ายต่าง

ไม่ยอมอ่อนข้อ

“วันนี้ท่านพ่ออยู่จวน” มูซึหยางซึ่งพักเหนื่อยเสด็จเรียบริบร้อยพูดขึ้นบ้าง
ทรงเสี้ยพยกหน้าเล็กน้อย “อือ ข้ารู้”

“ปกติถ้าท่านพ่ออยู่จวน ท่านลุงมักจะไม่มีมาไม่ใช่หรือ” มู่เพยเหลียนตั้งข้อ
สงสัย

“มันก็... ใช่” อีกฝ่ายส่ายพวงหางไปมาในอากาศ

“ท่านลุงทรงเสี้ยของข้า” เด็กสาววัยสิบสี่ปีกอดอก เอียงคอมองด้วยสีหน้า
ที่เต็มไปด้วยคำถาม รู้สึกว่ามีลึกลับลึคมในขอบกล

“เจ้ายังโตก็ยิ่งคล้ายแม่เจ้า” ทรงเสี้ยยิ้มจนดวงตาโค้งเป็นรูปจันทร์เสี้ยว
“ข้าเพิ่งมาถึงพร้อมกับชิงเออร์”

“ท่านแม่กลับมาแล้วหรือ!” มูซึหยางกระโดดกอดจิ้งจอกตัวใหญ่อย่าง
ตื่นเต้น ผั่งตัวลงบนความนุ่มฟูที่อบอวลไปด้วยกลิ่นหอม

เด็กชายซึ่งอายุเพียงสิบขวบอ้าปากหา ดวงตาปีดลงครึ่งหนึ่ง ไกล่จะ
เคลิ้มหลับเต็มที

มู่เพยเหลียนทอดมองน้องชายด้วยแววตาอ่อนโยน “ท่านลุงทรงเสี้ย ท่าน
ช่วยพาเสี้ยวหยางกลับไปนอนที่ห้องได้หรือไม่”

ทรงเสี้ยเอาปากคาบเสื้อมูซึหยาง ดึงร่างอวบขึ้นไปบนหลังของตนเอง “แล้ว
เจ้าละ เหลียนเออร์”

“ข้าจะไปหาท่านพ่อกับท่านแม่”

หลายปีมานี้บุพการีทั้งสองไม่เคยเอ่ยปากพูดเกี่ยวกับการแต่งตั้งเป็น
องค์เสากับนางโดยตรง มู่เพยเหลียนคิดว่าเป็นเพราะทั้งสองเห็นนางยังเด็ก จึง
ไม่อยากตั้งเข้ามาพัวพันกับวังจวนแห่งการแย่งชิงอำนาจ ให้นางได้ใช้ชีวิตอิสระ
อย่างมีความสุข

ว่าในทางกลับกัน พวกเขาทั้งสองก็ต้องแบกรับความกดดันจากทาง
ราชสำนัก

ในเมื่อเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับนางโดยตรง มู่เพยเหลียนก็หวังว่าวันหนึ่งจะเป็น
โอกาสที่ดีที่จะเปิดใจคุยกับพวกเขา เพื่อให้ผลสรุปออกมาในรูปแบบที่เหมาะสม
ที่สุด

ทรงเสียหูลุบตามองสีหน้าแน่นแน่นของเด็กสาว จากนั้นก็แลบลิ้นเลียแก้มของอีกฝ่าย

มู่เพยเหลียนซึ่งไม่รู้ตัวเลยว่าตนเองกำลังปั้นหน้าเครียดสะดุ้งเล็กน้อย พอสบตาปีศาจจึงจอกก็กลับมาหัวเราะ มีสีหน้ายิ้มแย้มได้อีกครั้ง

“เหลียนเออร์ เจ้าเหมาะกับรอยยิ้มมากกว่า”

“ขริ่มๆ แบบท่านพ่อบ้างก็ไม่เลว”

ทรงเสียคำรามในคออย่างหงุดหงิด เลียแก้มของนางอีกหนึ่งที

“พอแล้วๆ หน้าข้าเปียกหมดแล้ว ท่านลุง” มู่เพยเหลียนเอามือลูบหน้า ที่เปียกปอนราวกับตากฝนมา พอเห็นอีกฝ่ายหัวเราะทีๆ ก็โผล่เข้ากอดหนึ่งครั้ง จากนั้นก็ใช้วิชาตัวเบาพุ่งหน้าไปยังเรือนของบุพการี

ในระหว่างนั้นเด็กสาวตระเตรียมคำพูดในใจไว้มากมาย ทว่ายังไม่ทันจะเคาะประตูเพื่อแสดงการมาถึงของตนเอง เสียงหวานของผู้เป็นมารดาก็ดังออกมาถึงด้านนอก

“หลังเขิน ข้าเหอชิงจะไม่มีวันส่งลูกเข้าวังหลวงโดยที่นางไม่ยินยอม และจะไม่บังคับให้เหลียนเออร์แต่งงานกับผู้ที่น่าไม่พึงใจเป็นอันขาด!”

ตั้งแต่เล็กจนโต... มู่เพยเหลียนเพิ่งเคยเห็นมารดาโมโหขนาดนี้เป็นครั้งแรก

สอง

ความกล้ากับทางเลือก

หากเปรียบเทียบกับสตรีชั้นสูงในเมืองหลวง มู่เฟยเหลียนรู้ดีว่ามารดาของนางค่อนข้างแตกต่างจากผู้อื่น

ท่านลุงผู้เป็นพี่ชายแท้ๆ ของมารดาเล่าให้ฟังว่า มารดาเติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่ค่อนข้างมีอิสระ ท่านตาอนุญาตให้มารดาของนางเรียนตำราและเขียนอักษรจนมีความรู้เทียบเท่าบุรุษตระกูลขุนนาง ดังนั้นมารดาจึงมีความคิดเป็นของตนเองและยึดมั่นในความถูกต้อง

ความจริงมู่เฟยเหลียนก็ถูกปลูกฝังความคิดและอุปนิสัยจากมารดามาหลายส่วน แตกต่างกันตรงเหวี่ยง มารดาของนางค่อนข้างสุขุมเยือกเย็น ขณะที่นางถูกคนรอบข้างบอกว่าซุกซน หาเรื่องแกล้งแหย่ผู้อื่นเข้าไปทั่ว

ทว่าบัดนี้... มารดาผู้สุขุมกำลังโกรธเกรี้ยวเพราะนาง

“ท่านแม่...” เด็กสาวเฝ้าปากด้วยความตื่นตันใจ

ก๊อก! ก๊อก!

เสียงเคาะประตูเบาหวิวจนแทบกลืนหายไปกับเสียงสายลมหวน ทว่าบุรุษกับสตรีที่อยู่ด้านในซึ่งมีโสตประสาทอันฉับไวย่อมได้ยิน

“เหลียนเออร์?” เสียงทุ้มเข้มที่แฝงความประหลาดใจดังมาจากด้านใน ก่อนบานประตูจะเปิดออก เผยให้เห็นร่างอันคุ้นเคย

ผู้เปิดประตูให้นางคือมู่หลิงเหวิน

“ท่านพ่อ...”

“เหลียนเออร์ ยังไม่เข้านอนอีกหรือ นี่ก็ดึกมากแล้ว” คราวนี้เป็นเสียงหวานของสตรีเอ๋ยขึ้น

เหอชิงเล็กมานไข่มุกซึ่งกั้นระหว่างห้องนอนกับห้องโถงเดินตรงมาหาบุตรสาวอย่างแฉ่มซ้อย แม้วัยจะล่วงเข้าสามสิบสาม ทว่าใบหน้ากลับอ่อนเยาว์ราวกับยี่สิบปลายๆ

นอกจากเหอชิงจะมีตำแหน่งเป็นพระชายาแล้ว นางยังเปิดโรงหม้อชื่อว่า ‘หอเมตตา’ บ่มเพาะหม้อฝีมือดีไว้มากมาย นำความรู้ทางการรักษามาช่วยเหลือผู้คนที่เดือดร้อน เป็นที่รักใคร่ของราษฎร ด้วยเหตุนี้นางจึงกลายเป็นหนึ่งกำลังสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้จวนอ่องแห่งนี้แข็งแกร่ง ทำให้ผู้คนในราชสำนักไม่กล้าแตะต้อง

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า... จะไม่มีผู้ใดจับจ้อง รอจังหวะที่จะทำลายตระกูลผู้ทรงอิทธิพลนี้

“ท่านแม่”

มุเพยเหลียนหวังเข้าไปกอดมารดา นางตัวเล็กกว่าเหอชิงเล็กน้อย ดังนั้นจึงไม่พลาดโอกาสในการออดอ้อนอู้อะ

มุหลังเหวินหรีตตามองแผ่นหลังบุตรสาวคนโตพลางส่ายหน้า นางติดนิสัยไม่ตีมาจากเจ้าปีศาจจึงจอกตนนั้นอีกแล้ว

หม้อหญิงรูปไล่ศิระของบุตรสาว เอ๋ยเสียงหวานถามไถ่อย่างอ่อนโยน “เหลียนเออร์ เจ้ารีบร้อนมาหาพ่อกับแม่กลางดึกเช่นนี้... เป็นเจ้าไม่สบาย หรือว่าฝันร้าย”

“ไม่ใช่” เด็กสาวส่ายหน้าพลางผลัดตัวออกจากอ้อมกอด “ท่านแม่ ลูกออกตัญญู ทำให้พวกท่านทั้งสองต้องมาทะเลาะกันเพราะข้า...”

เหอชิงได้ฟังเช่นนั้นก็นั่งไปสบตาผู้เป็นสามี

ต่อให้พวกเขาไม่พูด มุเพยเหลียนก็ต้องรู้เรื่องนี้ไม่ช้าก็เร็ว ทุกอย่างล้วนขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

“หลังเหวิน”

แม้ไม่เอ่ยปาก ทว่าผู้เป็นสามีซึ่งใช้ชีวิตร่วมกับภรรยาหลายปีย่อมรู้ดี

ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดสิ่งใด

“ข้ามั่นใจว่าบุตรสาวของเราโตพอที่จะตัดสินใจเรื่องนี้ได้”

พระชายาแห่งจวนฮ่องทอดพระเนตรมองคู่ชีวิตอย่างซาบซึ้ง จมูกมือของบุตรสาวเดินไปยังตั่งไม้ใหญ่ซึ่งประดับด้วยไข่มุกสามสี

หมู่หลังเหวินมองสตรีสองนางซึ่งเขารักมากที่สุดในชีวิต ริมฝีปากแหม่มเข้าหากันเมื่อนึกถึงคำเตือนของชั้นที่เข้ามาเยือนเมื่อตอนกลางวัน

ความจริงเขาไม่เคยบารารถนาลาภยศสรรเสริญ ที่เขารักษาอำนาจในมือก็เพื่อปกป้องราษฎรและความสงบสุขของชายแดน หากคนในครอบครัวพูดออกมาคำเดียวให้เขาสละยศและตำแหน่ง เขาก็พร้อมที่จะทำทันที

แต่หมู่เพยเหลียนคงไม่ยอมรับการตัดสินใจเช่นนั้นแน่... คนจิตใจดีเช่นนางมีอาจปล่อยให้คนที่รักต้องเดือดร้อนเพราะตนเอง และเขาก็ไม่อยากจะบุตรสาวแบกรับความรู้สึกผิดนั้นไปชั่วชีวิต

“เหลียนเอ๋อร์” อติเตแม่ทัพวางมือลงบนไหล่บาง “พออยากให้เจ้ารู้ว่าสาเหตุที่พ่อปิดบังเจ้า ไม่ใช่เพราะต้องการส่งเจ้าเข้าวังหลวง แต่เพราะพ่ออยากให้เจ้าเติบโตอย่างไร้ความกังวล มีชีวิตวัยเด็กที่ร่าเริงแจ่มใสเหมือนคนทั่วไป”

เด็กสาวกุมมือบิดา “เหลียนเอ๋อร์ทราบดี”

เหอชิงคลี่ยิ้มอ่อนโยน ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนมองเลือดเนื้อเชื้อไขที่ใกล้จะโตเป็นสาวเต็มตัว พร้อมเข้าพิธีปักปันในปีหน้า

“เหลียนเอ๋อร์ ในวันที่เจ้าเกิด ท้องฟ้าพลันบังเกิดเรื่องอัศจรรย์ รุ่งกินน้ำสองเส้นพาดผ่านผืนฟ้า เมฆาย้อมเป็นสีทองเรืองรอง ชาวบ้านเล่าลือกันว่าเห็นวิหคตัวใหญ่ไผบินวนรอบเมืองสามครั้ง ดังนั้นโหรหลวงจึงทำนายว่าเจ้าเป็นสตรีที่เกิดมา มีชะตาหงส์ สวรรค์ลิขิตให้เจ้าเป็นมารดาของแผ่นดิน”

ผู้เล่าเคลื่อนมือมาแนบแก้มหนาวอย่างทะนุถนอม ขณะที่หมู่เพยเหลียนพยักหน้าช้าๆ นางเคยได้ยินเรื่องนี้จากปากผู้อื่นมาหลายครา แม้จะไม่เคยเห็นเหตุการณ์ดังกล่าวด้วยตาตนเองก็ตาม

“หลังจากข้าทราบคำทำนาย ข้าก็เตรียมจะพาเจ้าหนีไปจากที่นี่”

คราวนี้ดวงตากว้างของผู้ฟังเบิกโตอย่างตื่นตะลึง

...นางไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน

“ตอนนั้น... พ่อเจ้าเป็นคนห้ามข้าเอาไว้ ทั้งยังสู้กับท่านลุงทรงเลี้ยงของเจ้า จนบาดเจ็บสาหัสกันทั้งสองฝ่าย สุดท้ายเพราะพ่อเจ้าให้สัญญาว่าจะปกป้องเจ้า ให้ดีที่สุดใน ข้าจึงตัดสินใจอยู่ต่อ”

“แต่ข้าก็ยังทำได้ไม่ดีพอ...” เสียงทุ้มเข้มทรงอำนาจของบุรุษที่ยืนอยู่ด้านหลังแฝงความเศร้าสร้อยอย่างปิดไม่มิด

ท่านอ่องผู้ทะนงตนและน่าเกรงขามในสายตาสู้คนอื่น กลับกลายเป็นคนธรรมดาต่อหน้าสุหยินกับบุตรสาว

“ท่านทำดีที่สุดแล้วต่างหาก” เทอชิงแย้ง

เด็กสาวมองบุพการีสลับกันไปมา เรื่องเหล่านี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงที่นางยังเด็ก ไม่แปลกที่นางจะยังไม่รู้ความ “ท่านแม่ ความจริงเรื่องมันเป็นเช่นไรกันแน่เพคะ”

“ฮ่องเต้พระองค์ก่อนมีศักดิ์เป็นพระปิตุลา³ ของพ่อเจ้า ในระหว่างที่ครองราชย์ เพราะเห็นแก่หน้าหลังเหวินจึงทรงรับปากว่าจะไม่เร่งรัด หรือบังคับให้เจ้าต้องเข้าวังหลวง”

มู่เพยเหลียนสงสัยมาตลอดว่าเหตุใดนางจึงมีอาจารย์พิเศษมาสอนที่จวนอ่อง ไม่จำเป็นต้องเข้าชั้นเรียนร่วมกับองค์ชายหรือบุตรขุนนางคนอื่นเหมือนกับมู่ซีหยาง ทั้งที่ความจริงแล้วผู้ที่จะกลายเป็นมารดาของแผ่นดินในอนาคต เช่นนางควรได้รับการศึกษาที่เข้มงวดกว่าผู้อื่น

มีหน้าซ่านางยังได้รับอิสรภาพให้ติดตามบิดาไปค้าอาหารนอกเมือง หรือติดตามมารดาไปรักษาผู้คนในต่างแคว้น กระทั่งดินแดนโพ้นทะเลก็เคยไปได้ อย่างง่ายดาย

มารดาพูดถูก บิดาทำตามคำพูด เขาปกป้องนางอย่างดีที่สุดแล้ว

“ที่แท้... ก็เป็นเพราะท่านพ่อ”

เด็กสาวเอนกายพิงร่างใหญ่กำยำของบิดาซึ่งยืนอยู่ด้านหลัง ภาพของสองพ่อลูกที่เอนกายพิงกันอย่างอบอุ่น ส่งผลให้รอยยิ้มงดงามระบายนัยบนใบหน้า

³ พระปิตุลา หมายถึง ลุงหรืออา (พี่น้องผู้ชายฝ่ายพ่อ)

ของผู้มอง

ทว่ารอยยิ้มดังกล่าวก็จางหายไปในเวลาเพียงไม่นานเมื่อเหอชิงเริ่มครุ่นคิดถึงเรื่องราวในอดีต

“หนึ่งปีก่อน อดีตฮ่องเต้สวรรคต องค์กรชทายาทเข้ารับตำแหน่งเป็นโอรสสวรรคต ภายในราชสำนักเกิดความวุ่นวายหลายอย่าง แต่เพราะมีจวนอ๋องมู่แห่งนี้เป็นเสาหลักค้ำจุน ฮ่องเต้พระองค์ใหม่จึงสามารถครองบัลลังก์ได้อย่างราบรื่น แต่...” เหอชิงคิดถึงใบหน้าของผู้ที่กล่าวถึงก็อดไม่ได้ที่จะถอนหายใจ “หวงผู้ที่มีอุปนิสัยเจ้าเล่ห์ เก่งกาจเรื่องใช้คนเป็นหมากเพื่อเดินตามแผนการของตน นอกจากจะอายุพอๆ กับแม่แล้ว สนมนางในยังมีมากกว่าฮ่องเต้องค์ก่อนถึงสองเท่า ล้วนถูกใช้เป็นเครื่องมือเพื่อคานอำนาจและเสริมความแข็งแกร่งให้ตนเอง”

มู่เพยเหลียนได้ฟังก็ยิ่งหน้าซีดลงเรื่อยๆ

นางไม่ยอมแต่งบุรุษผู้นั้นเป็นสามี

“เหลียนเออร์ ต่อให้เจ้าไม่ได้เกิดมามีชะตาหงส์ บุรุษผู้นั้นก็ปรารถนาจะเกี่ยวข้องกับจวนอ๋องมู่ ดังนั้นแม่จึงไม่ยอมให้เจ้าโทษตนเอง เป้าหมายของฮ่องเต้มิใช่เจ้า แต่เป็นอำนาจในมือของตระกูลมู่ซึ่งกุมอำนาจทางการทหารไว้ต่างหาก”

มู่หลิงเหวินซึ่งวางมือลงบนบ่าบางรับรู้ถึงร่างกายที่สั่นเทาของบุตรสาวที่ผ่านมามู่เพยเหลียนเป็นเด็กฉลาด แต่เพราะนางถูกเลี้ยงมาอย่างอิสระมากเกินไป อีกฝ่ายจึงไม่เคยคิดว่าตนเองจะถูกผู้อื่นมองว่าเป็น ‘หมาก’ มาก่อน

ทว่าเพื่อก้าวผ่านเรื่องนี้ บุตรสาวของเขาคงจำเป็นต้องเติบโต

ตั้งแต่เด็ก เขาคงได้ว่เหอชิงมีความคิดอ่านที่เป็นผู้ใหญ่เกินวัย นางเองก็คงปรารถนาให้มู่เพยเหลียนเห็นความจริงที่เกิดขึ้นรอบตัวให้มากขึ้น

ราวกับนางกำลังเตรียมพร้อม... เพื่อเส้นทางอนาคตที่มู่เพยเหลียนจะตัดสินใจเลือกเดิน

“เจ้าเข้าใจแล้วใช่ไหม” เหอชิงทอดสายตามองเลือดเนื้อเชื้อไข “ว่าภาระที่เจ้าแบกอยู่บนบ่า ทั้งในฐานะคนของสกุลมู่และสตรีผู้มิชะตาหงส์นั้นหนักอึ้งเพียงใด”

มู่เพยเหลียนหลุบตามองต่ำ ตำแหน่ง ‘ท่านหญิง’ ที่ได้รับการแต่งตั้งจากฮ่องเต้พระองค์ก่อนซึ่งนางเคยรู้สึกภาคภูมิใจ กลับเป็นเพียงป้ายแขวนคออันหนึ่งที่ไม่ได้พิเศษ มิสามารถนำมาจุดตั้งนางออกจากสถานการณ์ดังกล่าวได้เลย

ร้ายแรงกว่านั้น คือตำแหน่งพระธิดาของจวนอ๋องมู่ กับสตรีชะตาหงส์ที่มอบอำนาจและสิทธิพิเศษให้แก่นาง ยิ่งกลายเป็นโชพันทนาการที่ล้ำนางไว้ในกรงทอง...

ไม่มีสิ่งใดในโลกที่ได้มาโดยเปล่า ทุกอย่างย่อมมีการแลกเปลี่ยน
 คำกล่าวชมสรรเสริญมีค่าเพียงน้ำลาย ทว่าคำตักเตือนสั่งสอนมีคุณค่า
 ดุจทองพันชั่ง

วันนี้มารดาของนางช่วยให้นางเรียนรู้และเติบโต มู่เพยเหลียนสุดทลายใจ
 เข้าออกซ้าๆ ก่อนจะงยหน้าสบตาเหอชิง

“ขอบคุณท่านแม่”

สีหน้าของอีกฝ่ายอ่อนละมุนขึ้นอีกหลายส่วน เคลื่อนสองมือมากุมมือบุตรสาวไว้หลวมๆ “เหลียนเอ๋อร์ คราวนี้ล้วนขึ้นอยู่กับเจ้าแล้วว่าจะเลือกเส้นทางใด”
 เด็กสาวเบิกตาโต ปากอ้ากว้างอย่างแตกตื่นตกใจ

“แม่กับพ่อให้กำเนิดเจ้าก็จริง แต่พวกเราจะไม่ตัดสินชะตาชีวิตของเจ้า เจ้ามีอยู่สองทางเลือก คือก้มหน้ายอมรับชะตากรรมจากห้วงเซ่ที่ผูกมัดเจ้า หรือสยายปีกหนีไปให้ไกลที่สุด”

“แล้วถ้าข้าหนีไป พวกท่าน...”

เหอชิงกระตุกยิ้มมุมปาก “เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าพวกเราเป็นใคร ผู้ที่ให้กำเนิดสตรีผู้มีชะตาหงส์... จะเป็นพวกไร้ความสามารถได้อย่างไร”

“พ่อกับแม่ของเจ้าคิดแผนไว้แล้ว ต่อให้เจ้าหนีไป ตระกูลมู่ก็จะไม่ได้รับผลกระทบ” บุรุษผู้อยู่ทางด้านหลังกล่าวเสียงหนักแน่น

ถึงแม้ว่าบุพการีทั้งสองจะยืนยันรานเช่นนั้น ทว่ามู่เพยเหลียนก็ยังคงลังเลไม่กล้าตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ยังห้วงหน้าพะวงหลัง

นี่ถือเป็นข้อเสียอย่างหนึ่งของมู่เพยเหลียน ขณะเดียวกันก็ถือเป็นข้อดี เพราะมันแสดงให้เห็นว่าบุตรสาวของพวกเขามีจิตใจที่อ่อนโยนและงดงามมากกว่าใคร

พระชายาสบตาผู้เป็นพระสวามี เกรงว่าถ้าไม่กดดันสักหน่อย มู่เพยเหลียน ก็คงมีอาจตั้งใจเลือกได้เสียที

“หากเจ้าตัดสินใจที่จะไป เจ้าจะไม่สามารถกลับมาจน... กลับมาที่แห่งนี้ ไม่ได้อีก” เหนิงจิบไห่ลู่บุตรสาว “เจ้าไม่อาจมาพบข้า ท่านพ่อ หรือน้องๆ ของเจ้าได้อีก”

นัยน์ตากวางซึ่งถอดแบบมาจากมารดาสิ้นไหวดูจะลอกคลิ่น เป็นรอย กระเพื่อมไหวที่บิปรัดหัวใจของผู้เป็นมารดาอย่างที่สด

แต่เหนิงจำเป็นต้องใจแข็ง... นางต้องการให้บุตรสาวเติบโต และกำหนดอนาคตด้วยตนเอง

“จะไม่ได้เจอหน้า ไม่ได้กินข้าวพร้อมหน้า แม่แต่พูดคุย... กอดกัน กล่อมนอน หรือกล่าววาทรัสวัสดิ์ก็จะมี” น้ำเสียงของมารดาสิ้นเล็กน้อย เมื่อเห็นดวงตาของมู่เพยเหลียนแดงกำ หยดน้ำใสกระจ่างไหลอาบแก้มนวลผ่อง

“แต่...ท่านแม่...” เสียงของเด็กสาวสิ้นเครืออย่างน่าสงสาร กระทั่งมู่หลังเหวินซึ่งยืนมองอยู่ไกลๆ ยังปวดใจจนต้องเบือนหน้าหนี เมื่อรู้ว่าลูกกำลังเสียใจ จิตใจของคนเป็นบิดามารดาที่นั่นร้าวรานยิ่งกว่าไม่รู้กี่เท่า

“ข้า...”

“เหลียนเออร์ เจ้าต้องการอะไร”

“แต่เสียขางเพิงสิบขวบ เสียขางจ้าวกับเสียขางชิวก็ยิ่งเด็กนัก”

มู่หลังเหวินยกมือกอดอก พยักหน้าอย่างเห็นด้วย “ไม่ผิด พวกเขายังเด็กมาก ถ้าเจ้าจากไปสักครึ่งถึงหนึ่งปี พวกเขาก็คงลืมหน้าเจ้าไปแล้ว”

มู่เพยเหลียนได้ฟังเช่นนั้นก็ปวดใจกว่าเดิม “ท่านพ่อ!”

ลำพังต้องแยกจากบิดามารดาที่ปวดใจพอแล้ว ยิ่งได้รู้ว่าตัวตนของนางจะถูกบรรดาน้องชายลืมเลือนไปก็สร้างความทุกข์ตรมให้มากกว่าเดิม

“เจ้าพูดเช่นนั้น หมายความว่าเจ้าตัดสินใจที่จะหนีไป?” เหนิงถามเสียงอึมครึม

ผู้เป็นบุตรสาวชะงัก นางพูดออกไปเพียงไม่กี่คำ เหนิงก็สามารถคาดเดาความต้องการลึกๆ ของนางได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

“ท่านแม่...”

“สุดท้ายเจ้าก็เลือกที่จะไปอยู่ดีสินะ”

มู่เพยเหลียนชบครามแน่น นางรักครอบครัวของนาง หากเลือกได้ก็ไม่อยากจากไปไหน ทว่านางไม่ต้องการใช้ชีวิตอยู่ในวังหลวง กลายเป็นหมากให้ผู้อื่นซักจูง และต่อกรกับนางสนมหลายพันคน หากนางกลายเป็นฮองเฮาของฮ่องเต้หวงผู้ยิ่งใหญ่ ชีวิตของนางคงไม่มีความสุข

“ข้าล้อเล่น” หมอหญิงซึ่งปั้นหน้าเศร้าเมื่อครู่กลับคลียิ้ม ลุบศิระษะบุตรสาวอย่างอ่อนโยน “เรื่องความต้องการของเจ้า มีหรือที่ข้ากับหลิ่งเหวินจะไม่รู้เหลียนเอ๋อร์ สิ่งที่เราอยากเห็นคือความกล้าของเจ้าต่างหาก”

“ความกล้า... หรือเพคะ”

“ใช่” มู่หลิ่งเหวินทั้งตัวนั่งลงข้างกายเด็กสาว “ความกล้าที่จะพูดในสิ่งที่ตนเองต้องการ”

ร่างของมู่เพยเหลียนสิ้นเทามากกว่าเดิม แม้จุดที่นางยืนอยู่จะหนักอึ้ง ทว่าคำพูดของบิดาก็ทำให้สิ่งที่เคยกดทับบนบ่าเบาลงอย่างน่าอัศจรรย์

“สิ่งเดียวที่ข้า มู่เพยเหลียนไม่เคยเสียใจ คือการได้เกิดมาเป็นลูกของพวกท่าน” นางสบตากับบุคคลทั้งสองด้วยแววตามุ่งมั่นจริงจัง “ท่านพ่อ ท่านแม่ ข้าไม่ต้องการเป็นฮองเฮาของหวงผู้ยิ่งใหญ่!”

นี่เป็นครั้งแรกที่มู่เพยเหลียนได้พูดสิ่งที่กักเก็บไว้ในใจมาหลายปีต่อหน้าบิดามารดาอย่างตรงไปตรงมา

หากเด็กสาวพูดคำนี้ข้างนอก คาดว่าคงไม่แคล้วถูกทหารจับกุมตัวข้อหาขัดราชโองการ

มู่หลิ่งเหวินยิ้มบาง ส่วนเหอชิงปิดปากหัวเราะโดยปราศจากการสงวนท่าที ดังที่พระชายาฟิงกระทำ

“วางใจเถิด ข้าเองก็ไม่มีวันปล่อยให้เจ้าถูกจับแต่งงานกับบุรุษผู้นั้นเช่นกัน!”

“ท่านพ่อของข้า!” เด็กสาวกระโดดกอดบุรุษร่างสูงใหญ่ก่ายอย่างซาบซึ้งใจ มู่หลิ่งเหวินแม้จะเคอะเขินอยู่บ้างเพราะมีค้อยได้แต่จะต้องตัวบุตรสาว แต่หลังจากได้รับกำลังใจจากภรรยา มือใหญ่ร่ำนาก็กอดตอบบุตรสาวอย่างทะนุถนอม

ที่สุดเท่าที่จะทำได้

หลังจากที่ได้กอดกันเช่นนี้แล้ว มู่หลังเหวินจึงได้รู้ว่าบุตรสาวตัวเล็กมากเพียงใด รูปร่างของนางบางกว่าเหอชิงเสียอีก

มู่เฟยเหลียนมีสีระไกล่เคียงกับพระมารดาของเขา องค์หญิงหวงหมิงชินที่สิ้นพระชนม์ไปตั้งแต่เขายังเด็ก

เหอชิงมองภาพสองคนพ่อลูกกอดกันกลมก็รู้สึกถึงความอบอุ่นที่เอ่อล้นขึ้นมาในอก ภายภาคหน้าคงยากนักที่ครอบครัวของนางจะอยู่พร้อมหน้า ดังนั้นทุกช่วงเวลาที่ได้อยู่ร่วมกันจึงมีค่าที่สุด

“ในยุทธภพนั้นกว้างใหญ่ ผู้คนที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเจ้าจะเต็มไปด้วยความหลากหลาย บางคนจริงใจ บางคนจิตใจคดเคี้ยว เต็มไปด้วยเล่ห์กลสารพัด เจ้าต้องระมัดระวังตัวให้ดีรู้หรือไม่ว่าง”

“ฮึ! หมายความว่าหลังจากนี้ เหลียนเอ๋อร์จะไม่ใช้ลูกสาวของท่านพ่ออีกต่อไปแล้วหรือเพคะ” ดวงตากว้างของผู้ถามเริ่มเปียกชื้น

“เด็กโง่...” เหอชิงผินยิ้มพลางรั้งตัวมู่เฟยเหลียนเข้ามากอดบ่า หยาดน้ำตาที่หลังไหลลงมาราวกับไข่มุก “สุดหล้าฟ้าเขียว ไม่ว่าเราจะอยู่ห่างไกลกันเพียงใด ทรายใดที่เหนือศีรษะท่วมด้วยผืนฟ้า ไต้ร้างรองด้วยผืนดิน ข้ากับเจ้าก็คือครอบครัว เจ้าจะเป็นลูกสาวที่ซำรักตลอดไป”

“ข้าสัญญาว่าวันหนึ่งข้าจะกลับมาหาพวกท่าน” เด็กสาวกอดรัดอีกฝ่ายแน่น “ข้าสัญญา”

ผู้เป็นมารดาลูบศีรษะของนางอย่างอ่อนโยน “อีกเจ็ดวันข้างหน้า วงหลวงจะมิงานเลี้ยงครั้งใหญ่ เหลียนเอ๋อร์ วันนั้นจะเป็นวันที่เจ้าหนี”

ลึนเสียงของเหอชิง มู่หลังเหวินก็ละลายจากสตรีทั้งสองไปยังสมบัติประจำตระกูลมู่ซึ่งสืบทอดต่อกันมาหลายชั่วอายุคน

ดาบเล่มใหญ่ในฝักสีน้ำตาลเข้มถูกตั้งไว้บนโต๊ะมานานหลายปี จนเหมือนของประดับชิ้นหนึ่ง ทว่าอำนาจของมันเป็นสิ่งที่ไม่เคยเสื่อมถอยแม้วันยังแควงกลัว

มู่หลังเหวินครอบครองของวิเศษซึ่งมีเพียงชิ้นเดียวในใต้หล้า แต่เขามีอาจรั้งให้บุตรสาวอยู่ข้างกายและดูแลนางตลอดไปได้

มู่เฟยเหลียนควรมีโอกาสได้ไล่ตามความฝันในวัยเยาว์ พบมิตรภาพ

ระหว่างการผจญภัยอันแสนตื่นเต้น

สิ่งที่นางปรารถนาคืออิสรภาพ... ดังนั้นเขาก็พร้อมที่จะแลกทุกสิ่งเพื่อให้
นางสมหวัง เพื่อให้นางมีความสุข ยิ้มและหัวเราะจากใจจริงโดยปราศจากข้อผูกมัด

นั่นคือความรักที่ทานอ่องทรงมีให้แก่หมู่เพยเหลียน พระธิดาเพียงคนเดียว

คำคืนนั้นหมู่เพยเหลียนขอนอนค้างกับเหอชิงและหมู่หิ่งเหวิน สามคนพ่อแม่
แม่ลูกปรึกษาแผนการที่จะดำเนินการในอีกเจ็ดวันข้างหน้า จนกระทั่งรุ่งสางจึงได้
ผล็อยหลับไปพร้อมกัน

สาม งานเลี้ยงไม่กินเริ่บ ก็เลิกราเสียแล้ว

งานเทศกาลระบำวิหคคือเทศกาลซึ่งจัดขึ้นทุกปีในช่วงปลายหน้าร้อน
แสดงให้เห็นว่าฤดูฝนได้มาเยือนแล้ว

จุดประสงค์ของเทศกาลนี้คือการขอบคุณเทพเจ้าแห่งสายฝนซึ่งประทาน
ความชุ่มฉ่ำมาทั่วทุกหย่อมหญ้า ทำให้ราษฎรมีน้ำใช้ดื่มกินและทำการเกษตร

สาเหตุที่เทศกาลนี้มีชื่อว่า 'ระบำวิหค' ก็เพราะมีเรื่องเล่าสืบต่อกันมาตั้งแต่
โบราณกาลว่า เทพเจ้าแห่งสายฝนมักจะแปลงกายเป็นนกไผบินเที่ยวเล่นใน
ดินแดนมนุษย์ ช่วยเหลือพื้นที่แห้งแล้งให้กลับมาอุดมสมบูรณ์ หล่อเลี้ยง
สิ่งมีชีวิตทั้งหลายด้วยความเมตตา

ตามอาคารบ้านเรือนและท้องถนนถูกประดับประดาด้วยโคมแดง มัดรวม
กันเป็นรูปปักษาและก้อนเมฆ วิจิตรงดงามราวกับมีชีวิต บนถนนสายหลักยังตั้ง
เวทีตามจุดต่างๆ เพื่อจัดแสดงการรำรำ สองข้างทางมีพ่อค้าแม่ค้ามาจัดร้านขาย
ขนมและอาหาร ผู้คนจากทั่วสารทิศหลั่งไหลกันเข้ามาร่วมสนุกกับงานเทศกาลที่
ปีหนึ่งจัดเพียงครั้งเดียว

นอกจากผู้คนทั่วแคว้นจะพากันหยุดงานเพื่อเฉลิมฉลองเทศกาล
อันแสนพิเศษนี้แล้ว ภายในวังหลวงยังมีการจัดงาน แจกเทียบเชิญเชื้อพระวงศ์
และเหล่าขุนนาง เนมิตตำหนักรับรองให้สวยงามราวกับสวรรค์บนดิน จ้างนัก
ดนตรีเลื่องชื่อและนางรำชั้นยอด อาหารรสเลิศปรุงจากวัตถุดิบที่คัดสรรมาอย่าง

ละเอียดลออ เกะสลักเป็นรูปสัตว์มงคลและบุปผา สุรานุ่มหวานลิ้นคอไซยกลิ่น
อบอวล ผู้คนต่างพุดคุยเสวนากันอย่างคึกคัก

“ท่านอ่องมู่กับพระชายาเสด็จ! ท่านหญิงมู่มาถึงแล้ว!”

สิ้นคำประกาศจากทหารอารักขาหน้าตำหนัก บานประตูใหญ่ก็เปิดออก
กว้าง

เนื่องจากห้องเตี้ยยังเสด็จไม่ถึง แม้นคนจากสกุลมู่จะมาถึงช้าไปบ้าง แต่
ก็ยังถือว่าไม่น่าเกลียด และต่อให้มีคนไม่พอใจก็มีอาจส่งเสียง ด้วยยาเกรงต่อ
บารมีของผู้ครอบครองกองทัพที่แข็งแกร่งที่สุดในแคว้นเยว่

การมาร่วมงานเลี้ยงในวันนี้ยังมีท่านหญิงมู่ มู่เฟยเหลียน มาร่วมงาน
ถือเป็นครั้งแรกในรอบสิบปีซึ่ง ‘ว่าที่พระมารดาของแผ่นดิน’ ได้ปรากฏตัวอย่าง
เป็นทางการต่อหน้าผู้คนในชนชั้นสูง

ทุกการเคลื่อนไหวภายในตำหนักพากันหยุดนิ่ง เสียงดนตรีเบาลงจนเงียบ
หาย นางรำทั้งหลายพากันหลบฉาก เสียงพุดคุยของผู้คนเริ่มแผ่วเบาลงเรื่อยๆ
จนกระทั่งหยุดลง สายตาของพวกเขาต่างหันมามองร่างผู้มาใหม่

มู่หลังเหวินมีรูปร่างกำยำสูงใหญ่ ครั้นได้ยืนเทียบเคียงกับบุรุษอื่นก็ยิ่ง
โดดเด่น กลายเป็นบุคลิกที่สง่างามน่าเกรงขาม เขาสวมอาภรณ์สีเลือดหมูปักดิน
ทองเข้ากับกวางทองบนศีรษะ ดวงตาเฉียบคมดุจพญาอินทรีเปี่ยมด้วยอำนาจ
สีหน้าเคร่งขรึมไร้อารมณ์

ผู้ที่เดินเคียงกายมาด้วยกันเป็นสตรีร่างบางซึ่งดูอ่อนเยาว์กว่าวัย นางสาว
อาภรณ์สีขาวปักดินทอง แตร่องเท้า ผ้าคาดเอว และผ้าพันคอเป็นสีเลือดหมู
ปักลายเข้าคู่กับพระสวามี เรือนผมยาวสลวยถูกเกล้าขึ้นสูง ประดับด้วยปิ่นมุก
เก๋าสีซึ่งดูเรียบง่าย ทว่ามูลค่าที่แท้จริงของมันเทียบเท่ากับจวนเสนาบดีหนึ่งหลัง
เลยทีเดียว

เนื่องจากเหอชิงมักจะใช้เวลาอยู่ที่หอเมตตาเป็นส่วนใหญ่ ผู้คนทั้งหลาย
จึงไม่เคยคาดคิดว่าอีกฝ่ายจะมีรัศมีของสตรีชนชั้นสูง ทว่าแม้ทุกกิริยาจะนุ่มนวล
อ่อนช้อย ในเวลาเดียวกันกลับแฝงกลิ่นอายสูงส่งดุจเทพเซียน

เหล่าแขกหรือผู้มาร่วมงานพากันลอบกลืนน้ำลาย การมาถึงของคนจาก
จวนอ่องมู่ยังสามารถสร้างความกดดันให้พวกเขาได้เหมือนเคย

ทว่าสีหน้าของพวกเขา ก็เริ่มดีขึ้นเมื่อสายตาส่งแสงเห็นสตรีร่างเล็กซึ่งเดินตามอยู่ด้านหลัง ถัดจากบิดามารดาของนางประมาณห้าก้าว

เด็กสาววัยสิบสี่มีใบหน้ารูปไข่ ดวงตาทองสีน้ำตาลกระจ่างใสมองตรงไปเบื้องหน้า พวงแก้มสีแดงระเรื่อกับกลีบปากสีชมพูอ่อนทำให้นางดูอ่อนเยาว์และไร้เดียงสา บนศีรษะเกล้าเป็นมวยกลมสองจุก รัดด้วยสร้อยถักทอรูปบุปผาและผีเสื้อ

มู่เพยเหลียนมีรูปร่างบอบบางน่าทะนุถนอม สวมอาภรณ์สีกลีบบัว ไล่จากสีขาวมาจดสีชมพูที่ชายกระโปรงและชายแขนเสื้อ ปักลวดลายด้วยด้ายทองกับไข่มุกสีขาวยาวกระจ่าง

แม่นางถูกทำนายไว้ว่าจะเป็นสตรีที่มีชะตาหงส์ แต่เด็กสาวกลับแต่งกายใต้น้ำรักสมวัย เผยให้เห็นถึงช่วงอายุที่ห่างจากเหล่าสนมซึ่งมารวมตัวกันที่น้อย่างเด่นชัด ทำให้สตรีเหล่านั้นชบชครามแน่น ถลิ่งตามองมาอย่างอิจฉาริษยา

บุปผาต่อให้งามเพียงใดก็ย่อมมีวันโรยรา พวกนางแม่เคยเป็นสตรีที่ขึ้นชื่อเรื่องความงดงาม แต่วัยที่เพิ่มมากขึ้นก็ทำให้ผิวพรรณที่เคยเต่งตึงเริ่มเหี่ยวยุบ ผมที่เคยเงางามหลุดร่วงเบาบาง เสียงพูดที่เคยไพเราะอ่อนหวานแปรเปลี่ยนเป็นแห้งแหบ

สิ่งที่ยิ่งพลั่งมากที่สุดในโลกใบนี้มีใช้เงินทอง ชื่อเสียง หรืออำนาจ แต่เป็นกาลเวลาต่างหาก

เพราะกาลเวลาไม่เคยปรานีผู้ใด...

มู่เพยเหลียนกวาดตามองผู้คนทั้งงานแบบเร็วๆ คราหนึ่ง มุมปากโค้งขึ้นเล็กน้อย ขณะเจ้าตัวเร่งเดินตามบิดามารดาไปอย่างสงบเสงี่ยม

เนื่องจากเด็กสาวยังไม่ผ่านพิธีปักปัน ยังไม่ถือว่าเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว ดังนั้นจึงได้รับสิทธิ์ให้นั่งอยู่ข้างเหอชิง

“ถวายบังคมท่านอ๋องมู่ ถวายพระพรพระชายา คารวะท่านหญิงมู่”

ร่างกำยำเดินนำอยู่ด้านหน้าหยุดลงพลาญพักหน้าคราหนึ่ง เหอชิงคลี่ยิ้มน้อยๆ ส่วนมู่เพยเหลียนค้อมศีรษะเพื่อให้เกียรติผู้อาวุโสกว่า

นางกำนัลซึ่งตื่นตะลึงกับกลิ่นอายของคนทั้งสามพลันได้สติ รีบเข้ามาเชื้อเชิญแขกทั้งสามไปยังที่นั่งที่จัดรับรองไว้ให้ บุรุษนั่งฝั่งขวา สตรีนั่งฝั่งซ้าย

สองสามีภรรยาจึงต้องแยกจากกันชั่วคราว

หลังจากสองสตรีหนึ่งบุรุษหนึ่งลงประจำที่ บทเพลงที่หยุดไปก็บรรเลงขึ้นอีกครั้ง นางรำกลับมารำรำสร้างความบันเทิง นางก้านлыкสำหรับอาหาร รินน้ำชา และสุราตามโต๊ะต่างๆ

ดวงตาของเหอชิงทอดมองการแสดงเบื้องหน้า ยกน้ำชามาดมกลืน เรียบร้อยค่อยจดยดปากดื่มแก้กระหาย “เหลียนเออร์ เตรียมตัวพร้อมแล้วหรือ”

มู่เฟยเหลียนยิ้มน้อยๆ ยกคิ้วส่งให้ผู้ถาม “เหลียนเออร์ไม่จำเป็นต้องเตรียมตัวมากหรอกเพคะ ผู้อื่นเสียอีกที่ต้องเหนื่อยหน่อย”

“ก็เพราะเจ้ามิใช่หรือที่ขอปรับเปลี่ยนแผนจนตนเองไม่ต้องออกแรง”

เด็กสาวหัวเราะคิกคักพลางเด็ดองุ่นส่งเข้าปาก “ท่านแม่ก็กล่าวเกินไป ข้าเพียงแต่ขอปรับเปลี่ยนให้สมบูรณ์แบบมากขึ้นก็เท่านั้นเอง”

หลังจากเตรียมตัวมานานหลายวัน ในที่สุดนางก็ทำได้

การจากลาที่ครอบครัวคราวนี้ไม่ใช่ตลอดไป ดังนั้นมู่เฟยเหลียนจึงมีสติในการพิจารณาสิ่งต่างๆ มากขึ้น และความซุกซนเจ้าเล่ห์ซึ่งถูกใครบางคนบ่มเพาะก็เริ่มออกลาย

เมื่อเป็นเช่นนี้ เหอชิงก็เบาใจขึ้นเล็กน้อย หวังว่าหลังจากนี้บุตรสาวจะสามารถใช้ชีวิตในยุทธภพได้อย่างปลอดภัย

“ท่านแม่ ข้าอยากกินอันนั้น”

เสียงของมู่เฟยเหลียนดึงเหอชิงออกจากห้วงความคิด มองตามนิ้วของบุตรสาวก็เห็นนางกำลังชี้ไปยังจานสี่สวยที่ตั้งอยู่อีกฟากหนึ่ง

“ไม่ได้”

เด็กสาวอมลมเข้าไปจนแก้มป่อง “โง่จึงไม่ได้”

“นั่นมันไก่หมักสุรา เจ้ายังเด็กอยู่ จะอ่านกินของเหล่านั้นได้อย่างไร”

เหอชิงดูบุตรสาวเสียงนิ่ง

“แต่ชิมก็ได้หรือเพคะ” มู่เฟยเหลียนยังคงไม่ยอมแพ้ง่ายๆ

“ไม่ได้” เหอชิงยืนย่น ก่อนจะก้มหน้ากระชิบข้างไบหูนาง “หากเมาผาย

จนเสียงานใหญ่จะอย่างไร”

ครั้นได้ฟังเช่นนั้น ดวงตากว้างของมู่เฟยเหลียนก็เปล่งประกายระยิบระยับ

“หากได้กินสักครั้งขึ้น ข้ารับรองว่าทุกอย่างต้องราบรื่นแน่พะคะ”

หมอหญิงส่งเสียงหัวเราะในลำคอ บุตรสาวนางคงอยากกินจริงๆ จึงได้กล่าวเช่นนั้น

เหอซิงใช้ตะเกียบเงินพลิกชิ้นไก่ไปมาเพื่อทดสอบยาพิษ ยกเข้ามาใกล้จมูกเพื่อสูดดมกลิ่น เนื่องจากกลิ่นของสุราและสมุนไพรสามารถนำมาดมกลิ่นพิษบางชนิดได้ นางจึงต้องใช้เวลาตรวจสอบอย่างระมัดระวังและแนบเนียนเพื่อมิให้ผู้อื่นผิดสังเกต

นางขยับปลายนิ้ว เส้นเอ็นเส้นหนึ่งผุดออกมาแล้วแทงเข้าไปในเนื้อไก่ พอดึงออกมาก็ตรวจสอบอีกรอบ แล้วจึงคีบใส่จานบุตรสาวอย่างสบายใจ

เส้นเอ็นที่นางใช้เชื่อมติดกับร่างกายของนางโดยตรง หากมียาพิษ พิษจะซึมผ่านเข้าไปในตัวนาง และนางจะสามารถรับรู้ได้ทันที

วิธีการนี้เหอซิงใช้เวลาฝึกฝนมานานกว่าสิบปีจึงเริ่มชำนาญ หากเป็นผู้อื่นยอมมองไม่ออก กระทั่งมู่เพยเปลี่ยนก็ไม่ทราบเรื่องนี้

เด็กสาวซึ่งได้รับอนุญาตจากผู้เป็นมารดา ยิ้มกว้างจนตาหยี ใช้ตะเกียบแบ่งไก่ออกครึ่งชิ้นตามที่ล้วนจา จากนั้นค่อยส่งเข้าปาก

“อร่อยหรือไม่”

“อร่อยพะคะ!” นางเอ่ยพลางคีบอีกครั้งขึ้นที่แบ่งไว้ใส่ถ้วยของมารดา “ท่านแม่ เสวยเยอะๆ นะพะคะ”

ภาพของสองคนแม่ลูกพูดคุยกันกะหงุกกะหนิงเป็นภาพน่ารักที่หาดูได้ยาก ในวังวนแห่งอำนาจ ผู้คนล้วนสวมหน้ากากเข้าหากัน ยากนักจะหาผู้ที่ยิ้มและหัวเราะด้วยความจริงใจ

ทว่าต่อให้เป็นภาพที่น่าเอ็นดูเพียงใด ก็ยังมีคนมองมาด้วยสายตาไม่เป็นมิตร

มู่เพยเปลี่ยนเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวของท่านอ๋องมู่ มีบิดาที่เก่งกาจให้ท้าย มีมารดาที่ตรงตามคอยตามใจ และอีกไม่ช้าก็เร็ว นางก็จะได้รับตำแหน่งฮองเฮาอีก

สิ่งที่ตั้งามทุกอย่างในใต้หล้าล้วนถูกหลงบนटक โดยที่เจ้าตัวแทบไม่ต้องกระดิกตัว ไม่จำเป็นต้องไขว่คว้าก็ได้ครอบครองของล้ำค่ามาอย่างง่ายดาย

มู่เพยเหลียนยังไม่ถือว่าโตเป็นสาวเต็มตัวด้วยซ้ำ ความอ่อนเยาว์นั้น
ได้เปรียบ แต่เรื่องความงามก็ไม่ถือว่าโดดเด่นลุ่มเมื่อง เป็นเพียงความน่ารักที่
ชวนให้น่าเอ็นดูเท่านั้น

สตรีเช่นนี้ครอบครองชะตาหงส์ได้อย่างไร... แทบเป็นไปไม่ได้ด้วยซ้ำ!

ตู้ผิงเพยเองก็เป็นหนึ่งในหมู่สตรีที่ชิงชังว่าที่ฮ่องเส้าผู้นี้ นางพยายามอย่าง
หนักกว่าจะไต่เต้ามาถึงตำแหน่งผิงเพย หากไม่มีมู่เพยเหลียนสักคน... ตำแหน่ง
ฮ่องเส้าที่เว้นว่างนี้ย่อมตกทอดถึงผู้อื่นได้

แน่นอนว่านางก็รวมเป็นหนึ่งในนั้น

ทว่าในวังหลัง ผู้ใดบ้างจะยอมเบือนเลื้อดอย่างเปิดเผย ในงานเลี้ยงมีผู้คน
มากมาย นางกำนัลมีนับร้อย พระชายาของจวนอ๋องมู่ดูมีเหตุผลและใจเย็น หาก
ทำทุกอย่างให้ดูเป็นอุบัติเหตุก็อาจไม่ใช่เรื่องใหญ่

หากสามารถสร้างรอยแผลเป็นบนเรือนร่างของมู่เพยเหลียนได้เพียง
เล็กน้อย สตรีผู้นั้นก็จะกลายเป็นของมีตำหนิ ไม่คู่ควรกับองค์เหนือหัว

ผู้ที่วางแผนร้ายอาจอยู่ในใจเบนสายตาจากสองแม่ลูกไปยังนางกำนัล
ผู้หนึ่งซึ่งยืนถือกาน้ำชาอยู่ด้านหลัง ครั้นพยกหน้าคราหนึ่ง อีกฝ่ายก็หมุนตัวกลับ
ไปเปลี่ยนกาน้ำใหม่ซึ่งเพิ่งเติมน้ำเดือดจัด

นางกำนัลลอบกลืนน้ำลายเพื่อลดความประหม่า หากนางไม่ลงมือทำ
ครอบครัวยุของนางจะถูกคนของสกุลตู้ฆ่าทิ้ง เพื่อปกป้องคนที่รัก นางจึงต้อง
เสียสละตนเอง

นางเดินไปรินน้ำชาให้แขกเหรื่อทางด้านหลังสองคนแม่ลูก ครั้นได้จังหวะ
ประจบเหมาะ ก็หยัดกายยืนขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้ร่างปะทะเข้ากับนางกำนัล
อีกคนหนึ่งซึ่งถือถาดผลไม้ผ่านมาพอดี

“ว้าย!”

ตู้ผิงเพยซึ่งนั่งมองทุกการเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายยกมือขึ้นเพื่อปกปิด
ริมฝีปากที่แสบระยิม

คนในงานเลี้ยงบางส่วนไม่ได้ให้ความสนใจกับเสียงที่เกิดขึ้น ทว่าผู้ที่อยู่
ใกล้เคียงต่างหันมามองเป็นตาเดียวกัน

มู่หลิงเหวินซึ่งนั่งอยู่อีกฟากหนึ่งผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ แม้เขาจะมีการ

เคลื่อนไหวที่รวดเร็ว แต่ก็คงไม่ทันดึงตัวพวกนางออกมาได้

น้ำซาร้อนจัดทกระเซ็นใส่ร่างของมูเพยเหลียนซึ่งอยู่ใกล้ที่สุด ขณะกาน้ำชาหล่นลงพื้นแตกกระจายเป็นเสียงๆ

เพลิง!!

ท่ามกลางเหตุการณ์ดังกล่าว เหลอซิงอยู่ใกล้ตัวบุตรสาวมากที่สุด แต่นางทำเพียงแค่มองตามองคนข้างตัวเท่านั้น

“อา... เกือบไปแล้ว” มูเพยเหลียนถอนหายใจด้วยความโล่งอก ก้มหน้ามองชุดที่มีรอยเปื้อนพลางขมวดคิ้ว “ชุดเปื้อนแบบนี้ ท่านลุงสามรู้เข้าคงเสียใจแย่”

“พี่สามมิใช่คนคิดเล็กคิดน้อย เขาย่อมเข้าใจว่ามันเป็นอุบัติเหตุ” เหลอซิงเอ่ยปลอบพลางหยิบผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดเกล็ดน้ำแข็งบนใบหน้าของบุตรสาวอย่างอ่อนโยน

หลายปีก่อนเหลอซิงเคยกินดอกบัวหิมะพันปีเข้าไป ทำให้นางมีพลังหยินอันแข็งแกร่ง พอมีบุตรสาว พลังสีส่วนจึงถูกถ่ายทอดไปยังมูเพยเหลียนโดยตรง ผู้คนในงานเลี้ยงพากันอ้าปากค้างเมื่อเห็นหยดน้ำเดือดจัด กลับกลายเป็นก้อนน้ำแข็งเกาะตามใบหน้าและแขนของท่านหญิงอย่างน่าอัศจรรย์

“นะ...นี่มัน...!”

ในขณะที่ผู้คนกำลังมึนงงสับสนกับสิ่งที่เกิดขึ้น ร่างของคนผู้หนึ่งก็เดินเข้ามาในงานเลี้ยง

เป็นหญิงสาว ชั้นที่คนสนิทของหวงผู้

“ฮือ...เดี๋ยวจ้แล้ว!”

สิ้นคำประกาศ สรรพสิ่งทุกอย่างก็ถูกกลืนหายเข้าสู่ความเงียบ ผู้คนทั้งหลายต่างยืนขึ้น เก็บงำอารมณ์ที่พลุ่งพล่านเพราะไม่อยากจะทำให้อุณหภูมิในห้องเย็นเกินไป

เสียงฝีเท้าหลังม่านดังขึ้นเป็นจังหวะสม่ำเสมอ เหลอซิงซึ่งยืนอยู่ข้างบุตรสาว ลอยยิ้มเล็กน้อย นับว่าเป็นการปรากฏตัวที่ทันเวลาพอดี

‘...เหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง’ เหลอซิงคิดพลางย่อกายเพื่อถวายความเคารพเช่นเดียวกับผู้อื่น

“ถวายบังคมฝ่าบาท ขอจงทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นๆ ปี”

ฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน หวงผู้่อ ปีนี้อายุสามสิบสอง แม่จะมีรูปร่างไม่สูงใหญ่ แต่ก็จัดได้ว่าสง่างามตามสายเลือดอันสูงศักดิ์

ฉลองพระองค์ของพระองค์ทำจากทองงดงาม พระเกศยาวเกล้าขึ้นเป็นมวยสวมประดับภวาน หางตาชี้ขึ้น ไบหน้าราบเรียบ

“ตามสบาย”

แม้จะเป็นเสียงของฮ่องเต้ ทว่าน่าแปลกนักที่น้ำเสียงนั้นนุ่มนวลไพเราะกว่าปกติ

ผู้คนทั้งหลายคาดเดาว่าฮ่องเต้ น่าจะทรงอารมณ์ดี เนื่องจากวันนี้เป็นวันเฉลิมฉลองงานเทศกาล ลีหน้าของทุกคนจึงดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด “ขอบพระทัยเพคะ / ขอบพระทัยพะยะค่ะ”

ท่านหญิงน้อยแห่งจวนอ๋องมู่กวาดตามององค์เหนือหัวเล็กน้อย ก่อนจะประคองมารดาให้นั่งลงตามเดิม

นึกไม่ถึงว่าสายตาของอีกฝ่ายจะเคลื่อนมาหยุดลงที่นาง

“มู่เพยเหลียน”

มู่เพยเหลียนเบิกตากว้าง เมื่อจู่ๆ หวงผู้่อถือวิสาสะเดินมาจับมือนางอย่างไรร่ารยาท ครั้นเงยหน้าสบตา ก็พบว่ารอยยิ้มของอีกฝ่ายแย้มกว้างขึ้นจนกลายเป็นรอยยิ้มอันคุ้นเคย

ฮ่องเต้ขยับพระเนตรให้นางข้างหนึ่ง ท่วงท่าราวกับหมาหยอกไก่เช่นนี้ส่งผลให้เหล่าแขกเหรื่อในงานต่างตกใจจนอ้าปากค้าง

หะ... เหตุใดฮ่องเต้ทรงทำเช่นนี้ หรือก่อนหน้านั้นทรงดื่มสุรามจนเมามาย

เหล่าสนมพากันร่างสันเทิ้ม พวกนางอยู่รับใช้ปรนนิบัติบุรุษผู้นี้มาสิบกว่าปี บุรุษผู้นี้ไร้หัวใจ สมัยที่ยังเป็นองค์ชายใช้รอยยิ้มฉาบไอบหน้า แต่ครั้งเสวยราชสมบัติก็ไม่เคยแย้มสรวล เห็นผู้อื่นเป็นหมากเบี้ยวลางมาโดยตลอด

บุรุษอย่างหวงผู้่อไม่มีทางทำเช่นนี้กับสตรีที่เด็กรุ่งระวคราวลูก!

มีบางสิ่งผิดปกติ! ผิดปกติ!

“พะ...ฝ่าบาท” เด็กสาวพยายามดึงมือตนเองออก ระมัดระวังไม่ให้ดูก้าวร้าวจนเกินไป “ฝ่าบาท ปล่อยหม่อมฉันเถิดเพคะ”

“หือ” เขายกยิ้ม นอกจากจะไม่ปล่อยมือแล้วยังดึงตัวมูเพยเปลี่ยนให้เดินตามเขาไปยังใจกลางห้องโถง

เหอซิงกับมูหลังเหวินยืนขึ้นพร้อมกัน จ้องเขม็งไปยังองค์เหนือหัว แผ่กลิ่นอายคุกคามกดดัน พาให้ผู้คนหายใจไม่ทั่วท้อง

ฮ่องเต้ทรงมีความสัมพันธ์อันดีกับตระกูลมูมาโดยตลอด ไฉนวันนี้ถึง...!

หลี่กงซึ่งถูกจับมายืนอยู่กึ่งกลางระหว่างฮ่องเต้กับท่านอ๋องเหิงอ่แตกพลั๊ก คราวก่อนเขาได้รับราชโองการให้ไปเชื้อเชิญมูหลังเหวินกับท่านหญิงมารวมงานในวังหลวง เขาพยายามโน้มน้าวท่านอ๋องเต็มทีเพื่อให้อีกฝ่ายพาสตรีผู้มีชะตาหงส์มาเปิดตัวที่นี่

...หากมีอะไรผิดพลาด ทำให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่พอใจ ศีรษะเขาต้องหลุดออกจากบ่าอย่างแน่นอน!

“ฝ่าบาท เหลียนเอ๋อร์เป็นสตรีที่ยังไม่ผ่านพิธีบักปิ่น โปรดให้เกียรตินางด้วยพะยะค่ะ” มูหลังเหวินกล่าวเสียงเรียบ ใบหน้าดำคล้ำจนน่ากลัว

“ท่านพ่อ...” มูเพยเปลี่ยนหันไปมองบิดาอย่างขอความช่วยเหลือ ไม่กล้าขัดขึ้นอย่างเปิดเผยเพราะกลัวว่าจะเป็นภัยแก่ครอบครัว

ผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้ว่ามูหลังเหวินกำลังอดกลั้นอย่างที่สุดแล้ว หากผู้ที่กระทามีใช้ฮ่องเต้ เกรงว่าบ้านนี้คงถูกขัดฝ่ามือใส่จนกระอักเลือดไปแล้ว

“เหลียนเอ๋อร์” เหอซิงกำมือแน่น มองบุตรสาวอย่างเป็นห่วงและกังวล ด้านหญิงผู้ส่งเสียงหัวเราะในลำคอ มือที่จับตัวเด็กสาวออกแรงดึงอีกฝ่ายจนตัวลอยจากพื้น สอดมือใช้ข้อพับแล้วอุ้มนางต่อหน้าธารกำนัล!

โถสังหารรุนแรงแผ่ออกมาจากร่างมูหลังเหวิน สายตาจับจ้องผู้ที่อาจหาญ แต่จะต้องบุตรสาวอันเป็นที่รักด้วยแวตาลูกโชนไปด้วยโทษ

“ฮ่าๆๆ!”

จู่ๆ ฮ่องเต้ก็อ้าพระโอษฐ์หัวเราะดังลั่น เสียงเข้มแหบของบุรุษวัยสามสิบกว่าเริ่มแปรเปลี่ยนไปที่ละน้อย กลายเป็นเสียงนุ่มนุ่มไพเราะอันน่าฟัง ชวนให้สตรีหลายคนพากันเคลิบเคลิ้ม

จู่ๆ พื้นห้องโถงก็สั่นไหวอย่างรุนแรง จานอาหารและจอกสุราบนโต๊ะร่วงหล่นแตกกระจายเต็มพื้น กวานลีทองหลุดออกจากศีรษะของหญิงผู้เฒ่า เรือนผม

สีดำที่ปลิวสะบัดเริ่มเปลี่ยนกลายเป็นสีเงินสลาย

มูเพยเหลียนหนีลืบท่าปีเมื่อปะทะกับแสงเจิดจ้าโดยตรง ครั้นลืมตาขึ้นอีกครั้งก็พบว่าร่างของบุรุษที่อุ้มนางเปลี่ยนไปราวกับคนละคน

เส้นผมสีเงินยาวจดสะโพก ไบหน้างดงามยากจะแบ่งแยกหญิงชาย ดวงตาสีเงินเรียวยาวหงส์ล้อมกรอบด้วยแพขนตาขนยาว ไบหูสามเหลี่ยมโดดเด่น และพวงหางทั้งเก้ากวัดแกว่งอยู่เบื้องหลังแสดงให้เห็นชัดเจนว่าบุรุษผู้นี้มิใช่มนุษย์! ที่แท้ภาพของฮ่องเต้ที่พวกเขาเห็นก็แค่ภาพมายาตบตาของปีศาจจิ้งจอก! ผู้คนทั้งหลายพากันอ้าปากค้างอย่างตื่นตะลึง ความงามของสิ่งมีชีวิตตรงหน้าทำให้พวกเขาตาพร่า คล้ายถูกสะกดให้มัวเมาลุ่มหลง

“อะ...ฝ่าบาท...” หลี่จวงตกใจจนแข็งขาอ่อนแรง ทรวดเข่าล้มลงบนพื้นแล้วหวงผู้เฒ่าตัวจริงเล่าอยู่ที่ใด หรือว่า...

ไบหน้าของชั้นที่คนสนิทของฮ่องเต้เริ่มถอดสี ประวัติศาสตร์ที่บันทึกและส่งต่อกันมาอย่างยาวนานของราชวงศ์เคยกล่าวถึงเรื่องของปีศาจและมนตร์ดำ ทุกครั้งที่สิ่งเหล่านี้ปรากฏตัว บ้านเมืองย่อมเกิดหายนะ

หากมันสังหารฮ่องเต้เพื่อแย่งชิงสตรีซึ่งมีชะตาหงส์ไป...

“ฮึก! ฝ่าบาท!”

เสียงกรีดร้องของหญิงกงฉูตั้งสติของคนในห้องโถงกลับมา แหกเหวี่ยงทั้งหลายที่มาร่วมนานไม่ได้รับอนุญาตให้พกอาวุธ เว้นแต่ทหารอารักขาคุ้มกันที่อยู่ด้านนอก

“ชะ...ช่วยข้าด้วย ท่านพ่อ ท่านแม่!” มูเพยเหลียนซึ่งตกอยู่ในเงื้อมมือของปีศาจกล่าวเสียงสั่นเครือ ตัวสั่นเหมือนลูกนกไร้ทางสู้ ไม่สามารถปกป้องตัวเองได้

ในสถานการณ์เช่นนี้ย่อว่าแต่เด็กสาวเลย ต่อให้เป็นบุรุษนักรบเข้าไปแทนที่ ก็เชื่อว่าจะมีปัญหาต่อกรกับปีศาจได้

บัดนั้นนอกจากมูเหลียนหนีหนีกับเหอชิงที่เป็นห่วงความปลอดภัยของบุตรสาว คนที่เหลือก็มีแต่รักตัวกลัวตายด้วยกันทั้งนั้น

“ฮึก!”

“ปีศาจ!”

“รีบหนีเร็วเข้า!”

“ฮือ! ช่วยข้าด้วย ข้ากลัว! ข้ากลัว!”

งานรื่นเริงที่มีบรรยากาศครึกครื้นสนุกสนานเมื่อครึ่งชั่วยาม⁴ ก่อน กลายเป็นความวุ่นวายโกลาหลเมื่อเชื้อพระวงศ์และขุนนางต่างกรี๊ดร้องแล้ววิ่งตรงไปยังประตู

ตำแหน่งจัดงานเลี้ยงมีทางเข้าและทางออกเพียงทางเดียว นายทหารซึ่งอยู่ด้านนอกรีบเปิดประตูเมื่อได้ยินเสียงโวยวายจากด้านใน ครั้นเปิดประตูออก คนก็เบียดเสียดทะลักกันออกมา บางคนสะดุดล้มโดนเหยียบอย่างน่าเวทนายิ่ง

อาคันตุกะในวันนี้รวมๆ กันแล้วมีประมาณสองร้อยกว่าคน นอกจากนี้ยังมีนางกำนัล นักดนตรี และนางรำรวมๆ กันอีกเป็นร้อย การที่พวกเขาวิ่งออกมาพร้อมกันทำให้เกิดการเบียดเสียด มีหน้าซ้ำทหารองครักษ์ซึ่งอยู่ด้านนอกก็ยังสับสนและไม่เข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

ในฐานะทหารผู้มีหน้าที่ปกป้องผู้เป็นนาย หัวหน่องครักษ์เงินหมิงซึ่งเป็นบุรุษวัยสี่สิบก็ออกคำสั่งอย่างรวดเร็ว “พวกเจ้าทั้งหมดแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกอารักขาเชื้อพระวงศ์และขุนนาง กลุ่มที่สองติดตามข้าเข้าไปคุ้มกันฝ่าบาท!”

“ขอรับ!”

ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาประมาณห้าสิบนายขานรับกันอย่างแข็งขัน ก่อนเงินหมิงจะนำคนเข้าไปก็ฉุกคิดบางอย่างขึ้นมาได้จึงหันไปหาคนใกล้ตัว

“เจ้ารีบไปตามองครักษ์หน่วยอื่นมาเร็วเข้า!”

ผู้ที่กล่าวนุกทำผลงานเลี้ยงย่อมไม่มาดี มีความเป็นไปได้สูงว่าจะเป็นเมื่อสังหารซึ่งมีทักษะการแฝงตัวที่เก่งกาจ เพราะก่อนหน้านั้นเขามิอาจจับกลุ่มอายุที่ผิดปกติกจากด้านในได้เลย

เงินหมิงกระซอกตาบยวออกมาจากฝัก ครั้นลูกน้องช่วยกันเปิดทางให้แล้วก็วิ่งฝ่าแขกเหวี่ยงเข้าไปด้านใน

ทันทีที่บุรุษทั้งหลายก้าวเท้าเข้ามาในห้องโถง ไอลังหารอันรุนแรงก็ถาโถม

⁴ 1 ชั่วยาม เท่ากับ 2 ชั่วโมงในปัจจุบัน

เข้าไปใส่ตุ๊กคลื่นยักษ์ ทำให้อวัยวะทั่วร่างกายเห็บ มีอาจยับเขยื้อนประดุจเป็นอัมพาต

เงินหมิงขบครามแน่น ที่แท้สาเหตุที่เขาล้มผัสความผิดปกติที่เกิดขึ้นในตำแหน่งจัดเลี้ยงไม่ได้ก็เพราะมีบางสิ่งกั้นเอาไว้นั่นเอง

หัวหน้าองค์กรฯ คิดพลางเฟงสายตามองไปยังใจกลางห้องโถง พบว่าหลีกกงกลบเหมือดอยู่บนพื้น มู่หลิงเหวินกับเหอชิงยืนอยู่คนละปากห้อง แต่หันกายไปยังจุดเดียวกัน บุรุษผมสีเงินแปลกประหลาดอุ้มร่างของมู่เพยเหลียนซึ่งตัวสั้นเท่าไว้ในอ้อมแขน ทั้งสองฝ่ายตั้งท่าพร้อมเข้าปะทะกันทุกเมื่อ

ที่ว่าภายในห้องโถงกลับไร้เงาร่างของหวงผู้

“อะ... อารักขาท่านอ๋องกับพระชายา ช่วยหลีกกงออกมา ลังหารผู้บุกรุก!” เสียงทุ้มแหบของเงินหมิงดังสู้กับกลิ่นอายคุกคามที่แผ่ออกมาอย่างต่อเนื่อง

“เงินหมิง!”

ดวงตาของหัวหน้าองค์กรฯ สั่นไหวเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงที่คุ้นเคยดังมาจากหลังม่าน

ฝ่าม่านสีเข้มหลังเก้าอี้ตัวใหญ่ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ประทับขององค์เหนือหัว ถูกกระซางจนเปิดออก เผยให้เห็นร่างของบุรุษในอาภรณ์สีทอง เดินมุ่งหน้าออกมาอย่างสง่าผ่าเผย

หวงผู้ตัวจริงเผชิญหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยท่าที่เคร่งขรึม สายตาโกรธเกรี้ยวจับจ้องไปยังปีศาจจิ้งจอก

ฮ่องเต้หนุ่มไม่รู้ด้วยซ้ำว่าปีศาจตนนี้โผล่มาได้อย่างไร พอมันมาถึงก็ใช้มนตราทำให้พระองค์หลับและขังพระองค์ไว้ในหีบผ้า คาดเดาจากเสื้อผ้าที่สวมมันคงสวมรอยเป็นพระองค์เข้ามาก่อความวุ่นวายต่อหน้าแขกผู้มียศศักดิ์สูงส่งเป็นอันดับต้นๆ ของแคว้น มิหนำซ้ำยังจับตัวบุตรสาวของจวนอ๋องมู่ไว้เป็นตัวประกัน ชายหนุ่มซึ่งมีตำแหน่งเป็นถึงโอรสสวรรค์รู้สึกเสียหน้าครั้งใหญ่ ต่อให้อีกฝ่ายเป็นปีศาจ เขาก็ไม่มีวันปล่อยให้มันทำตามอำเภอใจ

หวงผู้ต้องการรู้ให้ได้ว่ามันมีจุดประสงค์อันใด เมื่อรู้แล้วก็จงไล่ประหารด้วยวิธีห้าม้าแยกร่าง เอมิตที่อัสลับ และแร่เนื้อเป็นหมื่นๆ ขึ้น!

“ทหาร! จับตัวปีศาจตนนี้ให้ได้!”

แม่ พลัดถิ่น

คำสั่งที่เอ่ยด้วยปาก ย่อมง่ายตายกว่าการลงมือปฏิบัติให้สัมฤทธิ์ผลจริง

ในสถานการณ์เช่นนี้ ทหารกว่าครึ่งหนึ่งอยู่ในสภาพราวกับเป็นอัมพาต ที่เหลือชักอาวุธออกจากฝักอย่างยากลำบาก แม้นายเหนือหัวมีรับสั่ง พวกเขามีหรือจะกล้าจุ่มส้อมส้อมส้อมหัว จึงรอคำตัดสินใจของเงินหมิงซึ่งมีประสบการณ์การต่อสู้มากกว่าอีกทอดหนึ่ง

ด้านหัวหน้าหน่วยองครักษ์ ครั้นมั่นใจว่าต้องแต่ทรงปลอดภัยก็หันไปหาแม่หลิงเหวิน

“ท่านอ๋อง...”

“ดาบ!”

สิ้นสุรเสียงทรงอำนาจ สีหน้าของเงินหมิงก็ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

หากแม่หลิงเหวินผู้เป็นนักรบในตำนาน กำชัยในสนามรบมานับครั้งไม่ถ้วนร่วมต่อสู้ด้วย ไม่น่าพวกเขาจะมีโอกาสเอาชนะปีศาจตนนี้ สร้างปาฏิหาริย์ขึ้นมาได้

ทหารองครักษ์นายหนึ่งดึงดาบมาจากร่างของสหายที่ซบตัวไม่ได้ยื่นส่งให้เงินหมิง เขาไม่รอช้า โยนดาบส่งต่อให้แม่หลิงเหวินทันที

“ท่านอ๋อง รับไป!”

บุรุษร่างกำยำยื่นมือรับดาบโดยไม่ละสายตาไปจากบุตรสาว มือใหญ่กรำ

ดวงดาบอย่างคล่องแคล่ว ส่งเสียงแหลมแหวกตัดอากาศ

“พวกเจ้าคุ้มกันฮ่องเต้ ข้าจะชิงตัวเหลียนเอ๋อรักลับมา”

“ขอรับ!”

เหล่าชายฉกรรจ์ผู้ผ่านการฝึกฝนมาอย่างโหดโชนพยักหน้ารับอย่างแข็งขัน
วิ่งกระจายกำลังออกเป็นสองทาง อย่างแรกคือคุ้มกันฮ่องเต้ ส่วนที่เหลือถูกส่ง
ไปอารักขาเหอชิง

หมู่หลังเหวินไม่รอช้า เรือดาบขึ้นเหนือศีรษะแล้วกระโดดถีบกายขึ้นจากพื้น
พุ่งตัวเข้าหาคู่ต่อสู้อย่างมั่นใจโดยปราศจากท่าที่หวาดกลัวใดๆ

เคล็ง!

เล็บของคู่ต่อสู้งอกยาวออกมาปะทะกับคมดาบที่พาดฟันไปอย่างไม่ปราณี
เหอชิงซึ่งยืนมองเหตุการณ์อยู่ไกลๆ เห็นท่าไม่ดีก็ร้องตะโกนบอกสามี
“หลังเหวิน ระวังเหลียนเอ๋อรัโดนลูกหลง”

“อ้อ” ท่านอ๋องมู่ขานรับ ทอดพระเนตรบุตรสาวซึ่งตกอยู่ในสถานการณ์
อันตรายอย่างกังวลพระทัย

เพราะอีกฝ่ายมีมู่เพยเหลียนเป็นตัวประกัน เขาจึงต้องยั้งมือไว้หลายส่วน
เกรงว่าหากใช้กำลังทั้งหมดอาจพลาดพลั้งทำให้บุตรสาวบาดเจ็บ

ในขณะที่หมู่หลังเหวินพยายามครุ่นคิดหาวิธีที่จะช่วงชิงบุตรสาวออกมา
อย่างปลอดภัย วายร้ายในที่นี้ก็เริ่มโจมตีอีกครั้ง

แม้การโจมตีนั้นจะรวดเร็วจนมองไม่เห็นด้วยตาเปล่า แต่เขาก็ยกดาบขึ้น
มาต้านรับไว้อย่างทันท่วงที

“คิดว่าดาบกระจอกๆ เล่มนี้จะมีปัญญาทำร้ายข้าได้รึ!”

ปีศาจจิ้งจอกคำรามในลำคอ กางกรงเล็บเข้าตะปบใส่คู่ต่อสู้อย่างต่อเนื่อง
ส่วนมืออีกข้างอุ้มร่างมู่เพยเหลียนได้อย่างง่ายดายประหนึ่งถือปุยนุ่น

เคล็ง! เคล็ง! เคล็ง!

ดาบที่อยู่ในมือใหญ่กร้านบังเกิดรอยร้าว แม้เป็นเหล็กกล้าแต่ก็มีอาจ
ต้านทานสิ่งที่มีกำลังเหนือมนุษย์ได้

“ท่านพ่อ ท่านไม่ต้องเป็นห่วงข้า ท่านพ่อ! ฮึก!” มู่เพยเหลียนน้ำตาไหล
พราก มิวายหันไปถลิ่งตามองทหารองครักษ์ที่มีกล้าเข้ามาใกล้ตัวต่อสู้ “พวกเจ้า

ยืนนิ่งกันอยู่ใย ริมมาคุ่มกันท่านพ่อสิ!”

คำตะโกนของเด็กสาวส่งผลให้ทหารที่ได้ยืนพากันสะดุ้งโหยง นึกไม่ถึงว่าสตรีตัวเล็กๆ ซึ่งถูกเลี้ยงดูมาอย่างทะนุถนอมจะมีจิตใจที่กล้าหาญ เป็นห่วงความปลอดภัยของบิดามากกว่าตนเอง

น่าเสียดายนักที่ท่านหญิงน้อยผู้นี้อาภัพ... ดันมาตกอยู่ในเงื้อมมือปีศาจโอกาสที่จะได้ครองตำแหน่งมารดาของแผ่นดินแทบเป็นศูนย์

เปลวเพลิงสีครามผุดขึ้นบนฝ่ามือของปีศาจจิ้งจอก มันสะบัดมือเพียงคราเดียวก็ส่งไฟสีประหลาดในมือไปทั่วทุกทิศทาง!

หมู่หลังเหวี่ยงขบกรามแน่น ใช้วิชาตัวเบากระโดดกายไปหยุดยืนหน้าหวงผู้ีหมุนดาบเป็นวงกลมเพื่อสะท้อนเปลวเพลิงมิให้โดนองค์เหนือหัว

บุรุษผมสีเงินเสวยยิ้ม ดวงตาสีเงินแหลมมองหอยซึ่งซึ่งยืนกำมือแน่นแล้วขยิบตาใส่ จากนั้นก็หันไปใช้พลังอันมหาศาลทำลายผนังของตำหนักแล้วพุ่งตัวออกไป

“ท่านพ่อ! ท่านแม่!” มู่เพยเหลียนซึ่งอยู่ในอ้อมแขนของบุรุษร่างสูงโปร่งตื่นชุลุกชลัก สายตาทอดมองบิดามารดาจนกระทั่งกลืนหายไปกับความมืดยามราตรี

ครั้งปีศาจหายตัวไป เหล่าองครักษ์ที่ยืนแข็งค้างราวกับต้องมนตร์สะกดก็กลับมาเคลื่อนไหวได้อีกครั้ง ครั้นเห็นเปลวเพลิงสีฟ้าเริ่มลุกกลม พวกเขากรีบวิ่งออกไปเพื่อหาน้ำมาดับไฟ

ที่ว่าเปลวเพลิงนี้ประหลาดนัก มันไม่ได้ร้อน... แต่กลับหนาวจับขั้วกระดูกดำ

“ฝ่าบาท ปีศาจตนนั้นพาท่านหญิงไปแล้วพะยะค่ะ!” ฉินหมิงคุกเข่ารายงาน “ที่นี่ไม่ปลอดภัยแล้ว กระหม่อมจะอารักขาพระองค์ออกไปจากที่นี่”

“เหลวไหล! ไฟไหม้แค่นี้มีหรือจะทำร้ายเราได้” หวงผู้ีโกรธจนหน้ามืดตัวสั่น ชาวบ้านต่างรู้กันทั่วว่ามู่เพยเหลียนคือว่าที่ของเฮา เขายอมตายดีกว่าถูกทำลายศักดิ์ศรี “พวกเจ้าโยจึงยังไม่รีบตามมู่เพยเหลียนไปอีก!”

“พะ...พะยะค่ะ!”

หอยซึ่งซึ่งยืนอยู่อีกมุมหนึ่งเหมือนเพิ่งตื่นจากภวังค์ ไบหน้างดงามขีดเลือด

ร่างกายชวนเซคล้ายจะเป็นลม

ทหารองครักษ์เห็นท่าไม่ดีก็หวังจะช่วยเหลือด้วยเกรงว่าอีกฝ่ายจะล้ม ศีรษะฟาดพื้น นึกไม่ถึงว่าภายในพริบตาเดียว ร่างของท่านอ๋องจะปรากฏตัวขึ้น ต่อหน้า วงแขนกว้างโอบประคองร่างบางไว้อย่างหวงแหน พร้อมกับตัวตาสายตา เย็นเยียบไปมองผู้ที่หวังดี นายทหารผู้นั้นถึงกับหน้าเสียว

เปลวเพลิงจากฝีมือปีศาจจิ้งจอกหิมะเริ่มลามไปทั่ว อีกทั้งยังมีอาจดับได้ด้วยน้ำเปล่า

ทหารองครักษ์รีบอารักขาคนด้านในออกมาอย่างระมัดระวัง พอออกมา ด้านนอกก็เห็นแขกเหรื่อมากมายอยู่ในอาคารหาวดผวา หวงผู้่อีสี่หน้าดำคล้ำกว่าเดิม สั่งให้ทหารพาพวกเขาไปที่อื่นเพื่อความปลอดภัย

ข่าวงานเลี้ยงถูกทำลายจนพังพินาศลงในครานี้มีอาจปิดบังไว้ได้ คงถึงคราวที่ความเชื่อมั่นต่อราชวงศ์จะต้องสั่นคลอนครั้งใหญ่

“ท่านอ๋อง ควรทำเช่นไรดี” เงินหมิงเฝ้าถามอย่างระมัดระวัง

มู่หลิงเหวินกุมมือภรรยา “ข้าจะไปตามเหลียนเอ๋อร์ ระหว่างนี้ข้าต้องการคนอารักขาพระชายากลับจวน”

หลี่จวงเฟิงได้สติพอดีจึงรีบอาสา “เรียนท่านอ๋อง บ่าวจะรีบจัดการให้ตามรับสั่งพะยะค่ะ”

หวงผู้่อีเหลือบมองท่านอ๋องมู่ แต่ไหนแต่ไรมู่หลิงเหวินทำตัวเหมือนนุรุษที่ไร้จุดอ่อน ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ยังรักษาทำที่สุจริตเยือกเย็นไว้ได้

หรือเขามั่นใจว่าจะสามารถพานุตรสาวของตนเองกลับมาได้อย่างปลอดภัย

“มู่หลิงเหวิน”

นุรุษผู้อายุมากกว่าหันไปตามเสียงเรียก “พะยะค่ะ ฝ่าบาท”

“เจ้ามีวิธีต่อกรกับปีศาจตนนั้นหรือไม่”

มู่หลิงเหวินชะงักไปเล็กน้อย แต่พริบตาเดียว สีหน้าก็กลับมาเรียบเฉยไร้อารมณ์ “ตอนนี้ยังไม่มีพะยะค่ะ”

“ปีศาจตนนั้นแข็งแกร่งนัก ข้าไม่อยากสูญเสียขุนพลคนสำคัญของแคว้นไป” หวงผู้่อีต้องการจะสื่อให้มู่หลิงเหวินปล่อยให้ทหารจัดการเรื่องนี้ ไม่จำเป็นต้องเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยง

“มู่เพยเหลียนเป็นบุตรสาวของกระหม่อม ไม่มีเหตุผลที่กระหม่อมจะต้องไม่ไป” ใบหน้าของผู้ตอบแย้งกระด้าง “อีกทั้งปีศาจตนนั้นอาจเป็นภัยต่อแคว้นเยวี่ในภายภาคหน้า จึงสมควรกำจัดทิ้งโดยเร็วที่สุด”

“การกำจัดปีศาจควรเป็นหน้าที่ของนักพรต เจ้าเพียงช่วยเหลือมู่เพยเหลียน กลับมาอย่างปลอดภัยก็พอ”

มู่หลังเหวินขมวดคิ้วด้วยเจตนาที่ไม่เห็นด้วย แต่เนื่องจากไม่ต้องการเสียเวลาไปมากกว่านี้ เขาจึงก้มหน้ารับคำสั่งแล้วถอดเสื้อตัวนอกคลุมบนไหล่ ภรรยา

ย่างเข้าปลายยามห้า⁵ นาฬิกาใกล้พลบค่ำ อุณหภูมิลดต่ำลงจนรู้สึกหนาวกาย ท้องฟ้าเต็มไปด้วยเมฆหนา คาดว่าอีกไม่นานฝนคงตก

ในวันเฉลิมฉลองขอบคุณเทพเจ้าแห่งสายฝนกลับมีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้น ฮ้องเต้ทรงบันดาลโทษะ สิ่งให้คนกระจายกำลังค้นหาโดยไม่สวมเครื่องแบบ เนื่องจากชาวเมืองด้านนอกยังคงสนุกสนานกับงานเทศกาล พระองค์จึงไม่ต้องการทำให้ราษฎรเสียขวัญ

หลังจากรับหน้าที่จัดหาคนอารักขาส่งตัวเหอชิงกลับจวนฮ้อง ตลอดเวลาพระราชยาผู้ดงามเอาแต่เยียบไม่ยอมตรัสสิ่งใด สีพระพักตร์ขาวซีดส่งผลให้ผู้คนมองอย่างสงสาร คาดว่านางคงสะเทือนพระทัยกับเรื่องที่เกิดขึ้นกับพระธิดาอยู่มากทีเดียว

สำหรับมนุษย์ทั่วไป การเข้าออกในวังหลวงย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย ทว่า สำหรับผู้บุกรุกซึ่งเป็นปีศาจ การทะยานผ่านกำแพงสูงสามผิง⁶ นั้นราวกับเดินทอดน่องผ่านทุ่งหญ้าที่มีบุปผาบานสะพรั่ง

เดิมทีการตามหาร่องรอยของอมมนุษย์ถือเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ทว่าหารลาดตระเวนบริเวณนั้นได้ยินเสียงร้องตะโกนของสตรี ภายหลังจึงมีโอกาสได้แจ้ง

⁵ ยามห้า คือเวลาตั้งแต่ 21.00 น. - 22.59 น.

⁶ 1 ผิง เท่ากับ 3.3 เมตร

แก้ทหารกับท่านอ่องมู่ว่าปีศาจที่ลักพาตัวเด็กสาวหลบหนีไปทางประตูทิศใต้

“ช่วยเหลียนเอ๋อร์ด้วย! ท่านแม่! ท่านพ่อ! ข้ากลัว!”

“ห่างมาไกลมากแล้ว พวกเขาไม่ได้ยินหรอก” ลี้นเสียงนุ่มนวลของปีศาจ
จึงจอก ร่างที่แต่เดิมตื่นตระหนกก็หยุดนิ่งราวกับสั่งได้

มู่เฟยเหลียนถอนหายใจออกมายาวเหยียด “เจ็บคอจัง”

นางพูดจบก็ไม่วายใจแค้นๆ ให้ดูเป็นหลักฐาน ซักสิทธิ์หน้านางสารเข้าใส่
อย่างเจ้ามารยา ทั้งที่ตนเองมีหน้าที่แค่ตะโกนอย่างเดียว ที่เหลือเป็นผู้อื่นต่างหาก
ที่เห็นดเห็นน้อย

ทรงเสียหิวตามองคนพูด ร่างกายเปล่งแสงสว่างจ้าก่อนจะจางหายไป ร่าง
ของบุรุษผมสีเงินแปรเปลี่ยนกลายเป็นจิ้งจอกหิมะสีขาวตัวใหญ่ พุ่งทะยานออก
จากเมืองหลวงโดยมีมู่เฟยเหลียนเกาะอยู่บนหลัง

“เกาะให้แน่นๆ ละ” เสียงกังวานไพเราะดังแข่งกับเสียงสายลมยามค่ำคืน
“อ้อ!”

ครั้งนี้ได้ยินเสียงขานรับ จิ้งจอกสีขาวบริสุทธิ์ก็ติดกายทะยานขึ้นไปบน
อากาศ ชาวเมืองที่อยู่เบื้องล่างต่างกำลังสนุกสนานกับงานเทศกาล แสงจากประทัด
และโคมแดงที่ห้อยระย้าทำให้ดูมีสีสัน ครบครัน คู่รักเดินจูงมือกันทั่วท้องถนน
เป็นบรรยากาศที่สวยงามและอบอุ่น

มู่เฟยเหลียนมองภาพเหล่านั้นด้วยแวตาทมหันหมอง ไม่รู้ว่าหลังจากนี้
จะมีโอกาสได้มาเดินเล่นในงานเทศกาลร่วมกับครอบครัวอีกหรือไม่

“ลิ่งเลหรือ”

เด็กสาวนิ้วหน้าเมื่ออีกฝ่ายพูดจาแทงใจดำ “ข้าไม่ลิ่งเล แค่อาลัยอารณ์
เพียงเล็กน้อยเท่านั้น...”

ทรงเสียหิวเราะในลำคอ วิ่งกระโดดสลับไปมาบนหลังคาบ้านเรือน “ดูทำ
ว่าคงไม่เล็กน้อยกระมัง”

สิทธิ์หน้าของผู้พี่เชื่องซึม ทว่าผ่านไปเพียงพริบตาเดียว แวดตาก็เปลี่ยน
กลับมาเป็นมุ่มมันแว่นแฉะ “แต่ข้าไม่เคยเสียใจที่ตัดสินใจเช่นนี้”

ในเมื่อตัดสินใจลงมือทำ ก็ต้องทำให้แนบเนียน เรื่องนี้เกี่ยวพันกับจวน
อ่องมู่ มู่เฟยเหลียนย่อมมีอาจระทำอย่างขอไปทีได้

หากนางถูกปีศาจลักพาตัวไปต่อหน้าผู้คน ราชสำนักย่อมมีอาจเอาผิดต่อจวนอ๋องมู่ ขณะเดียวกันก็ถือเป็นการสิ้นคลอนอำนาจของหวงผู้เฒ่าเพื่อมิให้กำเรียบเสิบสานจนเกินไป

แผนการในครั้งนี้ เหวซิงเป็นผู้เสนอ เพราะนับตั้งแต่ฮ่องเต้องค์ใหม่ได้อำนาจ ก็มักกระทำเรื่องผิดศีลธรรมจนน่าระอา แม้เวลานี้อำนาจภายในราชสำนักของจวนอ๋องมู่จะลดลงไปด้วย มู่หลิงเหวินซึ่งไม่ยึดติดกับลาภยศก็มิได้เดือดเนื้อร้อนใจแต่อย่างใด ตราบใดที่เขามีกำลังทหารเพื่อรักษาความสงบของชายแดนไว้ได้

เรื่องราวภายในวังวนอำนาจลับซับซ้อนนัก ผู้คนที่เกี่ยวข้องกับผู้มีจุดประสงค์ของตนเอง หินหล่นก้อนเดียวย่อมกระทบไปทั้งผืนน้ำ ผู้ที่ได้รับผลกระทบในครั้งนี้ย่อมมีมากมายมหาศาล

มู่หลิงเหวินกับเหวซิงนั้นอุทิศตนเพื่อผู้อื่นมามาก ครานี้พวกเขาจึงขอเห็นแก่ตัวสักครั้ง และใช้แผนการนี้มอบอิสรภาพให้แก่บุตรสาวอันเป็นที่รัก

การเคลื่อนไหวของทรงเลี้ยวรวดเร็วจนไม่น่าเชื่อ ภาพวิวเมืองที่อยู่ด้านล่างแปรเปลี่ยนเป็นป่ากว้าง แสดงให้เห็นว่าพวกนางออกจากอาณาเขตกำแพงเมืองหลวง ครั้นถึงชายป่าทางตอนใต้ ลัทธิร่างใหญ่ก็ชะลอความเร็วจนหยุดลงตรงลำธาร

มู่เพยเหลียนกระโดดลงมายืนบนผืนหญ้า ปล่อยให้ทรงเลี้ยวดีมน้ำและพักผ่อนให้เต็มที

นี่คือสถานที่ที่นางนัดหมายกับบิดามารดา แต่ถ้ามีสิ่งใดผิดพลาด พวกนางจะรอที่นั่นเพียงแค่อีกชั่วยาม จากนั้นก็จะมุ่งหน้าเดินทางไกลอีกหลายร้อยลี้

“ทักษะการตบตาผู้อื่นของข้าล้าเลิศมากใช่หรือไม่”

เด็กสาวหย่อนกายนั่งลงข้างๆ เอามือจุ่มน้ำในลำธารเล่น “ผิดแล้วท่านลุง ทรงเลี้ยว หากเทียบกันดูแล้ว ข้ามันใจว่าเหนือกว่าท่านอยู่ชั้นหนึ่ง”

“ที่ไหนกัน” ทรงเลี้ยวสะบัดพวงหางตะเตหลังคนข่มอย่างหยอกเย้า “ข้าเห็นนะว่าเจ้าหลุดยืม”

“ไม่มีสักหน่อย ท่านตาผาดแล้ว!”

“ตอนที่ข้าอุ้มเจ้า”

“ตอนนั้นข้าไม่ได้ยิ้ม ข้าแค่ค้นปากเท่านั้น!”

ปีศาจจึงจอกเก้าหางหัวเราะหึๆ “ตอนข้าสู้กับบุรุษหน้าเหม็นแฉะมู เจ้าลืมพูดตามบท ต้องให้ข้าหันไปทางทหาร เจ้าจึงจะเรียกให้พวกเขามาช่วย”

คราวนี้ผู้ที่ถูกจี้ตรงจุดส่งเสียงจี้จะในลำคออย่างชัดเจน

“ก็ได้ ข้ายอมรับ” มูเพยเหลียนวักน้ำใส่อีกฝ่ายแล้วพูดแก้ไขให้ถูกต้อง “ที่ข้าพูดว่าเหนือกว่าท่านชั้นหนึ่งมันเกินไป ข้าเหนือกว่าท่านเพียงครึ่งขั้นต่างหาก”

ทรงเสียงกระโดดหลบน้ำพลงขมวดคิ้วใส “แบบนี้ไม่ถูกกระมัง”

“ท่านลุงทรงเสีย หากท่านไม่เอาเรื่องนี้ไปบอกใคร ข้าสัญญาว่าจะย่างปลาให้ท่านกินเยอะๆ เลย”

“เด็กเจ้าเล่ห์” เขาริบเอาหน้าทรงยาวมาถูไถแก้มของเด็กสาว “สมแล้วที่ข้าเลี้ยงมาเองกับมือ”

“ใครเลี้ยงใครมากเองกับมือ หือ ทรงเสีย”

เสียงหวานอันคุ้นเคยของใครบางคนส่งผลให้ทั้งสองหันขวับไปมองด้านหลัง ครั้นเห็นร่างบางในอาการงุนงงที่สวมใ้ในงานเลี้ยงก็คลี่ยิ้มกว้าง

“ชิงเอ๋อร์ของข้า” พวงหางทั้งเก้าของผู้ถูกเรียกสะบัดพันกันไปตาม ชวนให้รู้สึกตาลาย

เหอชิงคลี่ยิ้มหวาน ทว่าเงาตะคุ่มซึ่งอยู่ด้านหลังกลับแผ่ไอสังหารออกมา “ไม่ใช่ของเจ้า”

ปีศาจจึงจอกแปลงกายกลับมาเป็นมนุษย์ผมสีเงินสลวย เขม่นมองบิดาของมูเพยเหลียนอย่างหงุดหงิด “แมลงนำร่าคาญ”

มูเพยเหลียนเห็นท่าไม่ดี รีบตรงเข้าไปเกาะแขนบิดาเพื่อห้ามทัพ ส่วนเหอชิงยกมือทำสะเอว มองทรงเสียที่ชอบเย้าแหย่สามีของนางอย่างดำหนิ

“พวกเรามีเวลาไม่มาก มีสิ่งใดอยากพูดก็รีบพูดเถิด”

“จริงสีท่านพ่อ ท่านไม่ได้อยู่กับทหารของวังหลวงหรือ” เด็กสาวเอียงคอมองมูหลังเหวินอย่างสงสัย

แม้แผนการของมารดาจะรัดกุม แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าต้องตั้งจะไม่กริ้วและพาลใส่ครอบครัวของนาง

“ข้าบอกว่าพวกเขาชักข้าจึงมีมาล่วงหน้ามาก่อน อีกไม่นานพวกเขาจะมา

ถึง วางใจเถิด หลังจากนั้นข้าจะนำกำลังคนตระเวนตามหาเจ้าไปทั่วแคว้น ฮ่องต์
ทรงไม่ระแวงสงสัยอย่างแน่นอน”

ผู้ฟังเฝ้าปากพลางพยักหน้าแซมซ้ำ เมื่อเวลาแห่งการจากลามาถึง นางก็
อดรู้สึกใจหายมิได้

ตุ๊บ!

สองสามีภรรยาต่างผงะเล็กน้อยเมื่อจู่ๆ เห็นมู่เพยเปลี่ยนคุกเข่าลงต่อหน้า
“ขอบคุณท่านพ่อท่านแม่ที่ยอมรับคำขอที่เห็นแก่ตัวของข้า เปลี่ยน-
เออร์ขอคารวะขอบคุณพวกท่านเป็นครั้งสุดท้าย”

เธอซึ่งมองภาพบุตรสาวที่โชกศีรษะลงบนพื้นแล้วนึกถึงภาพของตนเอง
ในวัยเด็ก

ยามนั้นนางเด็กกว่ามู่เพยเปลี่ยนในเวลานี้ และตัดสินใจขอออกจากบ้าน
เพื่อไปศึกษาวิชาเวทย์ในต่างไกล

ความรู้สึกของบุพการีในยามนั้น คงไม่ต่างจากที่เธอซึ่งรู้สึกในยามนี้
เป็นความตื่นตันและห้วงหาอาลัยไปในคราวเดียวกัน

มู่หลังเหวียนบิ๊บไหลลารยาเบาๆ อย่างเข้าใจ แต่ถ้านางกลืนน้ำตาไม่อยู่จน
ร้องไห้ มู่เพยเปลี่ยนต้องพลอยร้องไห้ไปด้วยแน่

เวลาในการรำลาระหว่างพวกเขามีจำกัด การจากกันด้วยรอยยิ้มย่อมดี
กว่าน้ำตา

“เปลี่ยนเออร์ ลูกขึ้นเถิด” ท่านอ๋องมู่ทรงประคองร่างบุตรสาวให้ยืนขึ้น
“ข้ามีบางสิ่งจะให้เจ้า”

บุรุษเจ้าของร่างกำยำปลดอาวุธขึ้นใหญ่ที่ห้อยสะพายอยู่ข้างเอวออกมา

“นี่คือดาบปราบปีศาจ เป็นมรดกตกทอดของสกุลมู่มาหลายชั่วอายุคน
ข้าเองก็ได้รับมาจากปู่ของเจ้า” มู่หลังเหวียนมองดาบซึ่งอยู่ติดกายเขาตลอดเวลา
ขณะอยู่ในสนามรบ มันได้ช่วยชีวิตเขาไว้หลายครั้ง และเขาก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
หลังจากนี้มันจะปกป้องดูแลบุตรสาวอันเป็นที่รักแทนเขา “อาวุธไม่มีตา แต่จิต
วิญญาณเชื่อมเป็นหนึ่งเดียวกับเจ้าของ จงใช้มันก็ต่อเมื่อถึงคราวจำเป็น เพื่อ
ปกป้องตนเองและผู้ที่ย่อมแอ”

มู่เพยเปลี่ยนผายมือรับดาบจากบิดา ยิ่งนำหนักของอาวุธที่สืบทอดต่อกัน

มาหลายชั่วอายุคนหนักอึ้งมากเท่าไร เด็กสาวก็รู้สึกว่าการขบ่นาของนางยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

ดาบเล่มนี้คงมีอานุภาพร้ายกาจมากกว่าดาบที่นางเคยใช้ฝึกฝน ดังนั้นนางควรใช้มันอย่างมีสติ

“เหลียนเอ๋อร์นี่อ้อมฟังคำสอนของท่านพ่อ”

ด้านเหนือซึ่งหีบเอาห่อผ้ากับถุงเงินออกมาจากอกเสื้อ “ด้านในมียาสองตลับ สีน้าตาลแถมเขียวเป็นยาสารพัดนึก หากได้รับบาดเจ็บ ช้ำใน ลมปราณ วิ่งวนสับสน หรือถูกพิษ สามารถใช้ยาตัวนี้เพื่อรักษาเบื้องต้น ด้วยจะมีฤทธิ์ประมาณหกชั่วยาม ตลับสีด้าเป็นผงยาสลบ สามารถใช้ลนไฟ ใส่อาหารและน้ำ หรือโปะจุมูก มีฤทธิ์ให้คนสลบไปสลประมาณสองถึงสามชั่วยาม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับร่างกายของแต่ละคน ส่วนเงินจำนวนนี้ ให้ใช้ระหว่างเดินทาง”

เนื่องจากดาบมีขนาดใหญ่มาก มู่เพยเหลียนจึงเอามันสะพายหลัง จากนั้นก็รีบออกจากมารดา “ขอบคุณท่านแม่”

“ทรงเสียดจะไปส่งเจ้าถึงสุดเขตแดนติดทะเล แต่หลังจากนั้น... เจ้าจะต้องเดินทางด้วยตนเอง”

เด็กสาวพยักหน้ารับรู้ “เหลียนเอ๋อร์ทราบแล้ว”

“ข้าคิดว่าเจ้าไม่จำเป็นต้องไปไกลถึงดินแดนโพ้นทะเลหรอก” มู่หลิงเหวินเอ่ยขึ้นหลังจากเงยบานาน

ดินแดนโพ้นทะเลห่างไกลจากที่นี่เกือบพันลี้ มู่เพยเหลียนอยู่ลำพังตัวคนเดียว หากเดือดร้อนและตกอยู่ในสถานการณ์อันตรายจะอย่างไร

เหอชิงอ้อมยิ้มนิดๆ เมื่อเห็นสามีเป็นห่วงบุตรสาวอย่างออกนอกหน้า

“ท่านพ่อ ข้าเคยติดตามท่านแม่ไปดินแดนโพ้นทะเลมาแล้วครั้งหนึ่ง ข้าชอบที่นั่นมาก อีกอย่าง... หากเดินทางไปต่างแคว้นก็เชื่อว่าจะพ้นหูดตาของสายลับจากแคว้นเยว่ หากข้าไปขอความช่วยเหลือจากท่านตาท่านลุง ไม่น่ว่าชาวสราอาจรั่วไหลมาถึงพระภรรณของฮ่องเต้ ต่อให้ความเสี่ยงมีเพียงนิดเดียว ข้าก็ไม่ต้องการให้มันเกิดขึ้น มีผู้ตัดปัญหาไปเลยยังดีเสียกว่า”

“แต่...”

พระชายาเตชะพระองศา⁷ ของพระสวามี “เคารพการตัดจิตใจของเหลียน-

เออร์เก็ด”

หากผู้คนรู้ว่าท่านฮ่องติงบุตรสาวคงพากันหัวเราะเยาะ

“ท่านแม่” มู่เฟยเหลียนสะกิดอีกฝ่ายเบาๆ “ข้ามีข้อสงสัยอยู่อย่างหนึ่ง
อยากถามท่าน”

เหอชิงหลูตามองบุตรสาว ตัดสินใจดึงตัวนางมาพูดคุยกันตามลำพัง
โดยสายตาคอยมองปีศาจจิ้งจอกกับสามีเป็นพักๆ เกรงว่าหากคลาดสายตาวาจ
มีเรื่องให้ต่อสู้กันอีก

“เจ้าอยากถามอะไรหรือ”

“หากท่านหลงหลงเสียกับท่านพ่อลูกันจริงๆ ผู้ใดจะเป็นฝ่ายชนะ” นางถาม
ด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

หมอหญิงฟังคำถามแล้วถึงกับหัวเราะ “คนหนึ่งเป็นมนุษย์ ส่วนอีกตน
เป็นปีศาจ เจ้าคิดว่าใครจะชนะล่ะ”

“แล้วทั้งที่ท่านหลงเสียไม่ชอบท่านพ่อ เหตุใดเขาจึงได้ยังมีมือให้ทุกครั้ง
เล่าเพคะ”

“เรื่องนั้น...” สตรีวัยสามสิบต้นๆ ยกยิ้มมุมปาก ลูบศีรษะบุตรสาวอย่าง
รักใคร่เอ็นดู “ไว้ถ้าเจ้าได้มีโอกาสท่องเที่ยวยุทธภพเมื่อไรก็จงรู้เอง”

มู่เฟยเหลียนกะพริบตาเสร็จก็เลิกคิ้ว นางคาดไม่ถึงว่ามารดาจะตอบเช่นนี้
หรือนี่จะเป็นปริศนาของยุทธภพ

เหอชิงมองสีหน้ามึนงงของบุตรสาวก็หัวเราะ อ้าแขนสวมกอดนางเป็น
ครั้งสุดท้าย

“ไม่ว่าเจ้าจะอยู่ที่ไหน ขอให้จำไว้ว่าที่นี่ยังเป็นบ้านของเจ้าเสมอ หากเจ้ารู้สึก
เหนื่อยล้าก็จงรีบกลับมา”

เด็กสาวกอดตอบมารดาพลาบปลื้มตา “เพคะ ท่านแม่”

การจากลาในครั้งนี้เป็นไปอย่างเรียบง่าย มู่เฟยเหลียนกระซิบดาบที่ห้อย
หลัง ซุกซ่อนถุงเงินและตัลบายา เสร็จแล้วก็กระโดดขึ้นหลังจิ้งจอกตัวใหญ่

⁷ พระอังกสา แปลว่า ไหล่

“พวกท่านรักษาตัวด้วย”

หมู่หลังเหวินโอบไหล่ภรรยา สองกายอิงแอบแนบชิดราวกับต้องการปลอบประโลมซึ่งกันและกัน

เหอชิงโบกมือลาด้วยน้ำตาเปี่ยมขึ้น “เดินทางปลอดภัย!”

หมู่เพียงเหลียวโบกมือตอบ มองภาพของบิดามารดาที่ห่างออกมาเรื่อยๆ จนเหลือเพียงจุดเล็กๆ ในผืนป่ากว้าง

ดวงตะวันของเช้าวันใหม่วาดผ่านผืนฟ้า ประดุจสัญญาณแห่งการเริ่มต้น เด็กสาวยกมือปาดน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม ดวงตามองตรงไปเบื้องหน้า เห็นภาพของผืนป่าที่ทอดยาวไปจนเห็นผืนทะเลอันกว้างใหญ่ซึ่งตัดกับเส้นขอบฟ้า ที่ให้ความรู้สึกของการได้รับอิสรภาพ... ก็สวยงามแต่อ้างว้างเช่นนี้เอง